

Εικόνα : George Eliot

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

**ΤΜΗΜΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΟΝΟΜΙΑΣ &
ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ**

**Η λογοτεχνία στην Βικτωριανή εποχή και η
παρουσίαση των σημαντικότερων στοιχείων**

σε ιστοσελίδα

**Literature in the Victorian Era and presentation of the
most important facts on a website**

ΕΛΕΝΗ ΚΑΖΑΜΙΑ

Θεσσαλονίκη, Οκτώβριος 2018

**ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΟ
ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΙΔΡΥΜΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ**

ΣΧΟΛΗ ΔΙΟΙΚΗΣΗΣ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

**ΤΜΗΜΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΟΝΟΜΙΑΣ &
ΣΥΣΤΗΜΑΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗΣ**

**Η λογοτεχνία στην Βικτωριανή εποχή και η
παρουσίαση των σημαντικότερων στοιχείων
σε ιστοσελίδα**

**Literature in the Victorian Era and presentation of the
most important facts on a website**

ΕΛΕΝΗ ΚΑΖΑΜΙΑ

Επιβλέπων καθηγητής : Ηλίας Νίτσος

Θεσσαλονίκη, Οκτώβριος 2018

Περίληψη

Η Αγγλία της Βικτωριανής εποχής (1837 – 1901) ήταν η εποχή όπου δύο ξεχωριστές εξελίξεις έφτασαν στο αποκορύφωμα τους. Η πρώτη εξέλιξη ήταν η άνοδος των κατώτερων κοινωνικών τάξεων σε θέσης οικονομικής και πολιτικής εξουσίας πράγμα που οδήγησε στην εκβιομηχάνιση της Αγγλίας. Η δεύτερη εξέλιξη ήταν η άνοδος των διαφόρων λογοτεχνικών ειδών που έκαναν την εμφάνιση τους. Πιο συγκεκριμένα , την περίοδο της βικτωριανής Αγγλίας σημειώθηκαν σπουδαίες και μεγάλες εξελίξεις και αλλαγές σε όλους τους τομείς της ζωής. Υπήρχε σφοδρή κοινωνική αναταραχή και οικονομική κρίση αλλά μέσω αυτών ήρθε στην επιφάνεια μια έντονη και θετική λογοτεχνική εξέλιξη που θα διαμόρφωνε το μέλλον της κοινωνίας. Με την ξαφνική άνοδο της λογοτεχνίας και όλων των ειδών που έφερε μαζί της, ποίηση , δράμα, η Αγγλία της Βικτωριανής περιόδου μεταβιβάστηκε σε μια διαφορετική πνευματική οδό όπου επρόκειτο να διαμορφώσει ριζικά τις κοινωνικές τάξεις, τα δεδομένα των ανθρωπίνων συμπεριφορών και την θέση των φύλων στην καθημερινή ζωή των Βικτωριανών.

Εκτός από τον χαρακτηρισμό «Βικτωριανή» η εποχή αυτή έλαβε επίσης το όνομα «περίοδος του ρεαλισμού». Στην συνέχεια της εργασίας παρουσιάζεται πώς κατάφερε η ριζική αλλαγή της κοινωνίας και της οικονομικής ανάπτυξης να στρέψει την λογοτεχνία από τον ρομαντισμό και την ειδυλλιακή παρουσίαση της φύσης σε μία πιο ρεαλιστική και αληθινή παρουσίαση του περιβάλλοντος της ανθρώπινης ζωής. Η καθημερινότητα στην Βικτωριανή Αγγλία ήταν μια πηγή από την οποία μπορούσαν να εμπνευσθούν καλλιτέχνες όλων των ειδών, οι οποίοι είχαν ως σκοπό να απεικονίσουν πως η πραγματικότητα επηρέασε την ανθρώπινη ζωή. Στην εργασία αυτήν παρουσιάζονται διάφοροι συγγραφείς πολλών λογοτεχνικών ειδών οι οποίοι το κατάφεραν αυτό με τις γραφικές τους ικανότητες και κατόρθωσαν να αγγίξουν ή να παρακινήσουν την κοινωνική αλλαγή προς το καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα.

Abstract

England's Victorian era (1837-1901) was the time when two distinct developments reached their climax. The first development was the rise of the lower social classes in a position of economic and political power, which led to the industrialization of England. The second evolution was the rise of the various literary forms that made their appearance. In particular, during the Victorian period of Great Britain there have been significant and major developments and changes in all life aspects. There was intense social unrest and economic crisis, but through them came a strong and positive literary development that would shape the future of society. With the sudden rise of literature and all of the forms it came with poetry, drama, England of the Victorian period was transferred to a different spiritual path where it was going to radically shape the social classes, human behavior and social status of genders in the everyday life of the Victorians.

In addition to the "Victorian", this era also took the name "a period of realism". The work below illustrates how the radical change in society and economic growth has brought the literature from the romance and the idyllic presentation of nature into a more realistic and true presentation of the human life environment. Everyday life in Victorian England was a source from which artists of all kinds could be inspired to illustrate how reality influenced human life. In this work will be presented several writers of many literary forms who have achieved this with their writing skills and managed to touch or induce social change for the best possible result.

Ευχαριστίες

Ευχαριστώ τους γονείς μου και τους φίλους μου που ήταν πάντα εκεί και πίστεψαν σε μένα

παρά κάθε δυσκολία.

Πίνακας Περιεχομένων

<u>Περίληψη</u>	1
<u>Abstract</u>	2
<u>Ευχαριστίες</u>	3
<u>Πίνακας Περιεχομένων</u>	4
<u>Ευρετήριο Εικόνων</u>	5
<u>Εισαγωγή</u>	6
<u>Η Βικτωριανή εποχή (1837 – 1901)</u>	6
<u>Κεφάλαιο 1 : Λογοτεχνία στην Βικτωριανή εποχή</u>	8
<u>1.1 Τα κυρίαρχα λογοτεχνικά είδη</u>	9
<u>Κεφάλαιο 1.2 : Έργα και λογοτέχνες</u>	10
<u>1.2.1 Το μυθιστόρημα</u>	10
<u>1.2.2 George Eliot (1819-1880)</u>	11
<u>1.2.3 Robert Louis Stevenson (1850-1894)</u>	12
<u>1.2.4 Thomas Hardy (1840-1928)</u>	13
<u>1.2.5 Arthur Conan Doyle (1859-1926)</u>	14
<u>1.2.6 Η ποίηση</u>	16
<u>1.2.7 Alfred Tennyson (1809-1892)</u>	17
<u>1.2.8 Robert Browning (1812-1889)</u>	19
<u>1.2.9 Elizabeth Barrett Browning (1806-1861)</u>	21
<u>Κεφάλαιο 1.3 : Κυρίαρχοι λογοτέχνες</u>	23
<u>1.3.1 Charles Dickens (1812-1870)</u>	23
<u>1.3.2 Brontë Sisters</u>	27
<u>1.3.3 Oscar Wilde (1854-1900)</u>	32
<u>1.3.4 William Makepeace Thackeray (1811-1863)</u>	34
<u>1.3.5 Jane Austen (1775-1817)</u>	36
<u>Κεφάλαιο 2 : Επιρροές της Βικτωριανής Λογοτεχνίας</u>	38
<u>2.1 Μετασχηματισμός του ρόλου των φύλων</u>	38
<u>2.2 Εκβιομηχάνιση – Παιδική εκμετάλλευση</u>	39
<u>2.3 Διάκριση ανθρωπίνων τάξεων</u>	40
<u>2.4 Η παρακμή της θρησκείας</u>	41
<u>Κεφάλαιο 3 : Δημιουργία ιστοσελίδας Wordpress</u>	42
<u>3.1 Σελίδες / Υποσελίδες</u>	42
<u>3.2 Page plugin</u>	44
<u>3.3 Σελίδες με γονέα</u>	45

3.4 Προσαρμογή	47
	47
Επίλογος	48

Ευρετήριο Εικόνων

Εισαγωγή

Η Βικτωριανή εποχή (1837 – 1901)

Εικόνα : Η Βασίλισσα Βικτώρια

Η εποχή αυτή πήρε το όνομα της από την βασίλισσα Βικτώρια όπου κυριαρχούσε την Αγγλία μέχρι τον Ιανουάριο του 1901. Μια δυνατή ηγετική φιγούρα, ήλθε στον θρόνο στην ηλικία των 18 και κυριάρχησε την Αγγλία περισσότερο από κάθε άλλον μονάρχη. Η Βικτωριανή εποχή πρόκειται για μια ταραγμένη εποχή που συνέβησαν ραγδαίες και μεγάλες αλλαγές σε πολλούς τομείς της καθημερινής ζωής, της πολιτικής, της τέχνης και πιο συγκεκριμένα της λογοτεχνίας όπου θα επεκταθεί και η εργασία αργότερα. Οι αλλαγές αυτές επηρέασαν την χώρα για όλα τα χρόνια που ακολούθησαν τις επερχόμενες περιόδους μέχρι και σήμερα

Εκείνη την περίοδο η Αγγλία επρόκειτο να γίνει με σταθερές κινήσεις η πιο ευημερούσα χώρα στην Ευρώπη. Πολλά γεγονότα συνέβαλλαν σε αυτό όπως : η βιομηχανική επανάσταση , οι μεγάλες ατμομηχανές στα ορυχεία , τα πλοία , οι σιδηρόδρομοι που στιγμάτισαν την εποχή και φυσικά τα εργοστάσια. Όλες αυτές οι αλλαγές συνέβησαν κάτω από την ίδια κυβέρνηση, πράγμα το οποίο υποδείκνυε ακόμη πιο έντονα την διάκριση των ανθρωπίνων τάξεων της εποχής. Η κυβέρνηση λοιπόν και η νομοθετική εξουσία άνηκε στους λίγους και προνομιούχους της εποχής. Αυτοί άλλοτε ήταν πλούσιοι από την στιγμή της γέννησης τους ή τους έκανε πλούσιους η ενασχόληση με το εμπόριο.

Βέβαια παρά όλα αυτά τα οποία συνέβαλλαν στην ευημερία της χώρας η Αγγλία δεν έπαυε να είναι σχεδόν εξ ολοκλήρου μια αγροτική χώρα και η ύπαιθρος ήταν στην ζωή όλων των ανθρώπων. Λόγω της βιομηχανικής επανάστασης όμως οι κατώτερες τάξεις αναγκάστηκαν να εργαστούν σε άθλιες συνθήκες με έντονη κακομεταχείριση στα εργοστάσια των πόλεων. Οι εργάτες των εργοστασίων υποβάλλονταν στην χειρίστη μεταχείριση από τα αφεντικά που άνηκαν συνήθως σε ανώτερες τάξεις , χωρίς αποζημίωση , ήταν ανεπαρκώς αμειβόμενοι, ενώ τα παιδιά άνηκαν επίσης στο εργατικό δυναμικό υπέφεραν πολύωρη εργασία, βία και κακή μεταχείριση, τα άπορα παιδιά συχνά στρέφονταν στο έγκλημα ή άνηκαν σε συμμορίες.

Η ζωή στα εργοστάσια ήταν σκληρή και μονότονη, οι εργάτες ήταν υποχρεωμένοι να φορούν στολές και οι οικογένειες των περισσότερων είχαν διασπαστεί. Αυτή η φαινομενικά σκληρή αντιμετώπιση οφειλόταν στην αισιόδοξη στάση που είχαν οι άνθρωποι της εποχής στην πρόοδο αλλά και στις αρετές τις σκληρής δουλειάς και καθήκοντος που υπήρξαν τότε. Ο λόγος όπου η κατάσταση για τους φτωχούς στα εργοστάσια ήταν τόσο απεχθής και τρομερή ήταν πως μια τέτοια ζωή θα τους ενέπνεε να προσπαθήσουν να βελτιώσουν τις δικές τους προσωπικές συνθήκες.

Όσο η ανώτερη τόσο και η κατώτερη κοινωνική τάξη είχε ως σύμβολο την βασίλισσα Βικτώρια, διότι ενέπνεε αξιοπρέπεια και την ιδανική γυναικεία φιγούρα που περιστρεφόταν γύρω από την οικογένεια και την μητρότητα. Η βασίλισσα και ο σύζυγος της μαζί με τα παιδιά που απέκτησαν θεωρήθηκαν ως πρότυπο της εποχής. Αυτός είναι μάλλον ο λόγος όπου αυτή η εποχή ήταν η πρώτη κατά την οποία η παιδική ηλικία αναγνωρίστηκε ως μια από τις πιο πολύτιμες φάσεις της ζωής.

Η Βικτωριανή εποχή χαρακτηρίστηκε από έντονη πολυπλοκότητα: ήταν μια εποχή αλλαγής αλλά και μεγάλων αντιφάσεων που πολλές φορές αναφέρονταν ως ο «*Βικτωριανός Συμβιβασμός*». Αυτό επειδή ήταν μια περίοδος όπου οι αλλαγές, η πολιτική σταθερότητα και η πρόοδος συνυπήρχαν σε καθημερινή βάση με την αδικία και την φτώχεια.

Σε ένα γενικό πλαίσιο η Βικτωριανή εποχή παρήγαγε τεράστια επιστημονική πρόοδο. Με την εμφάνιση του Δαρβίνου και της *Θεωρίας της Εξέλιξης* αλλά και με την *Μεγάλη Έκθεση του 1851 (The Great Exhibition)* στην οποία παρουσιάστηκαν οι βιομηχανικές και τεχνικές πρόοδοι της εποχής. Ταυτοχρόνως με όλες αυτές τις εξελίξεις , οι βικτωριανοί , εντυπωσιασμένοι από την πρόοδο , θέλησαν να βελτιώσουν την κοινωνία μέσω της ιατρικής και των φυσικών επιστημών. Επινόησαν την μοντέρνα ιδέα της εφεύρεσης. Δηλαδή την ιδέα ότι μπορεί κάποιος να δημιουργήσει λύσεις σε προβλήματα, ότι ο άνθρωπος είναι ικανός να βρει νέους τρόπους να βελτιώσει τον εαυτό του και το περιβάλλον του. Πολλοί βικτωριανοί μελετητές αφιέρωσαν τον χρόνο τους στην μελέτη της φυσικής ιστορίας. Η βιομηχανική επανάσταση , όπως προαναφέρθηκε, δημιούργησε μια οικονομία καταναλωτισμού. Η μεσαία τάξη πολλαπλασιάστηκε σε αριθμό και πήρε στα χέρια της μεγάλη αγοραστική δύναμη.

Η θρησκεία ήταν επίσης σημαντικός παράγοντας στην ζωή όλων των ανθρώπων. Εκείνη την περίοδο δημιουργήθηκαν πολλές φιλανθρωπικές οργανώσεις, κυρίως μέσω της θρησκείας του Ευαγγελισμού, οι οποίες οδήγησαν με την σειρά τους στο να δημιουργηθούν κοινωνίες όπου ενδιαφέρονταν για τους φτωχούς όλων των τάξεων. Αυτές οι οργανώσεις εξαρτιόνταν από τις προσπάθειες εθελοντών γυναικών μεσαίας τάξης. Οι άνθρωποι εκείνης της εποχής πίστευαν στον Θεό αλλά επίσης στην επιστήμη και έτσι η ελευθερία συνδέθηκε με την θρησκεία και με την ελευθερία της συνείδησης.

Η εκπαίδευση ήταν πολύ σημαντική εκείνη την περίοδο και έτσι δόθηκε σε αυτήν μεγάλη έμφαση. Οι καλοί τρόποι, η αυτοσυγκράτηση, η προσωπική υγιεινή, και η αυτοπεποίθηση συνδέθηκαν με την αξιοπρέπεια. Η αξιοπρέπεια ήταν σημαντική έννοια η οποία συνέδεε τις κοινωνικές τάξεις. Την μεσαία όσο και την εργατική. Ήταν τουλάχιστον υποχρέωση της εποχής, ο σεβασμός και η προστασία των γυναικών από τους άνδρες. Ο ρόλος της γυναίκας ολοένα και άλλαζε. Η γυναίκα θεωρούνταν το ασθενέστερο φύλλο, παρόλα αυτά ηθικά ανώτερο αλλά και εμπνευστής των ανδρών. Οι γυναίκες ήταν υπεύθυνες για τα οικονομικά του νοικοκυριού και για την ανατροφή των παιδιών.

Κεφάλαιο 1 : Λογοτεχνία στην Βικτωριανή εποχή

Όσο αναφορά το *λογοτεχνικό υπόβαθρο*, με όλες τις αλλαγές της εποχής άλλαξε και η λογοτεχνία. Ο χαρούμενος ρομαντισμός τελείωσε και πλέον στην ζωή της λογοτεχνίας εισήχθη η ωμή πραγματικότητα. Πλέον οι συγγραφείς της εποχής ένιωθαν προθυμία να απεικονίσουν τα δρώμενα όπως ακριβώς είναι χωρίς να ακολουθούν τα βήματα των παλαιών συνηθειών συγγραφής. Η Αγγλία έγινε ένα έθνος μυθιστορητών. Εφόσον λοιπόν αυξήθηκε η δημοτικότητα των μυθιστορημάτων αναπτύχθηκε μια μορφωμένη μεσαία κοινωνική τάξη και έτσι αυξήθηκε και ο αριθμός των βιβλιοθηκών.

Μια ακόμη ενδιαφέρουσα αλλαγή που συνέβη κατά την διάρκεια της περιόδου ήταν η αλλαγή κλίσης των πράγμα που αύξησε την δημοτικότητα του μέρα με την μέρα.

Για τον τρόπο λογοτεχνικής γραφής της Βικτωριανής περιόδου μπορεί κανείς να τον χαρακτηρίσει ως πλούσιο και λεπτομερή. Εκείνη την περίοδο η στιλιστική τάση στην τέχνη άλλαξε από τον Κλασικισμό προς τον Νατουραλισμό και τον Ρεαλισμό. Στην τέχνη της ζωγραφικής αυτό οδήγησε σε πορträίτα ζωγραφισμένα σε οικεία τοπία και σε αναγνώστων από ποίηση σε δράματα και μυθιστόρημα. Σε παλαιότερους καιρούς η ποίηση ήταν διασκέδαση ανώτερων κοινωνικών τάξεων και έτσι συνδέθηκε με μια υψηλή λογοτεχνική θέση. Παρόλα αυτά όμως η μεσαία τάξη, και όχι μόνο, είχε την ανάγκη για κάτι λιγότερο ονειρικό και για αυτό τον λόγο προέκυψε το δράμα. Η ποίηση ήταν λιγότερο δημοφιλής στις κατώτερες κοινωνικές τάξεις λόγω έλλειψης μόρφωσης καθώς αποτελούσε δυσανάγνωστο λογοτεχνικό είδος από άποψη λεξιλογίου και δομής.

Το δράμα ήταν επίσης διαδεδομένο εκείνη την περίοδο, αλλά το μυθιστόρημα είχε βρει μια ιδιαίτερη θέση στην λογοτεχνία. Ήταν ο πιο βολικό τρόπος για να συγγράψει κανείς και είχε μεγαλύτερη συνδεσιμότητα με την καθημερινή ζωή, νεκρή φύση. Όμως στην λογοτεχνία οι συγγραφείς “ζωγράφιζαν” τις λέξεις με πολλή μεγάλη λεπτομέρεια ώστε να δίνουν την έντονη εντύπωση στον αναγνώστη ότι βρίσκεται ακριβώς στον τόπο που περιγράφεται. Ο αναγνώστης ήταν ικανός να δει με τα μάτια του συγγραφέα ανάλογα βέβαια την απεικονιστική ικανότητα που διέθετε κάθε συγγραφέας όταν ερχόταν η στιγμή της συγγραφής. Οι συγγραφείς της βικτωριανής εποχής χρησιμοποιούσαν ποικίλες λέξεις ώστε να περιγράψουν χρώματα, μεγέθη, σχέδια,

μυρωδιές. Σίγουρα ο συγγραφικός χαρακτήρας της εποχής μπορεί να χαρακτηριστεί ως πλούσιος αλλά και ως φλύαρος.

1.1 Τα κυρίαρχα λογοτεχνικά είδη

Συμπερασματικά , η λογοτεχνία της βικτωριανής εποχής είναι μια ισχυρή σύνδεση μεταξύ της ρομαντικής περιόδου και της λογοτεχνίας του 20ού αιώνα. Πιο συγκεκριμένα η λογοτεχνία εκείνης της εποχής περιείχε πολλά στοιχεία έντονου ηθικού χαρακτήρα και υποταγής. Επειδή λοιπόν η βικτωριανή εποχή είχε το στοιχείο της συγχώνευσης συναισθήματος και φαντασίας για τις πιο απλές κοινωνικές τάξεις , αναδείχθηκαν λογοτεχνικά είδη όπως το δράμα και η πεζογραφία.

Παρόλα αυτά είναι σχετικά δύσκολο να κατηγοριοποιηθεί η λογοτεχνία της Βικτωριανής εποχής. Αυτό συμβαίνει επειδή υπάρχει μεγάλη απόκλιση όσο αναφορά τα πρώτα και τα μεταγενέστερα έργα καθώς μερικά από αυτά ανήκουν σε άλλη περίοδο. Κυρίαρχα είδη μπορούν να χαρακτηριστούν : η **ποίηση** , το **μυθιστόρημα** και το **δράμα**. Όλα τα είδη είχαν αυξημένη δημοτικότητα σε σχετικά διαφορετικές κοινωνικές τάξεις. Όπως προαναφέρθηκε η ποίηση ήταν, μετά από την άνοδο του μυθιστορήματος, είδος που απολάμβανε η ανώτερη τάξη λόγω γραμματικής εκπαίδευσης. Το μυθιστόρημα ήταν ένα από τα δημοφιλή είδη, τα μυθιστορήματα της εποχής εξέταζαν τις επιπλοκές στην ζωή τις οποίες πρέπει κανείς να αντιμετωπίσει με αποφασιστικότητα και δύναμη. Τις περισσότερες φορές είχαν χαρούμενο τέλος ωστόσο και ένα ηθικό δίδαγμα. Συγγραφείς όπως ο Ντίκενς και ο Χάρντι ήταν κυρίαρχοι σε αυτό το είδος.

Καθώς ο αιώνας άγγιζε νέους ορίζοντες το δράμα έγινε εξαιρετικά δημοφιλές εφόσον η έννοια της ηθικής άλλαξε για τους ανθρώπους της εποχής. Το δράμα έγινε δεκτό ως μορφή λογοτεχνίας , κάτι που πάντα συνέβαινε με την άφιξη της βικτωριανής εποχής πήρε ξαφνικά διαφορετικό ανάστημα και θέση στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων.

Πιο συγκεκριμένα, αλλά επιγραμματικά ,για τον τομέα του μυθιστορήματος ο **Charles Dickens** ήταν μία σημαντική μορφή συγγραφέα της εποχής. Με τα έργα του *Pickwick Papers*(1836) και *Our mutual friend*(1864) κυριάρχησε στο είδος. Στην συνέχεια ιδιαίτερα σημαντική συμβολή παρείχε ο **William Thackeray** με το *Vanity Fair* (1848) και φυσικά εξαιρετικά σπουδαίες συγγραφείς του μυθιστορήματος ήταν οι αδελφές **Bronte** με πάρα πολύ σημαντικά έργα στην δεκαετία του 1840 που άλλαζαν την εικόνα της καθημερινής ζωής και του έρωτα μέσα από δυσμενείς συνθήκες. Μεγάλοι συγγραφείς του είδους ήταν και οι **George Eliot**, **Jane Austen** , με το έργο της *Pride and Prejudice* (1813), ο **Thomas Hardy** και ο **Oscar Wilde**.

Για την ποίηση οι συγγραφείς που έφεραν την μεγαλύτερη εντύπωση στο είδος ήταν οι **Robert & Elizabeth Barrett Browning** και ο **Alfred Tennyson**. Αυτοί θεωρήθηκαν ως οι πιο σημαντικοί ποιητές της Αγγλίας εκείνη την περίοδο. Όσο αναφορά το θέατρο, σημαντικά έργα πάνω σε αυτό το είδος εμφανίστηκαν αρκετά αργότερα , στα τέλη του 19ου αιώνα.

Ακόμη ένα είδος θα μπορούσαν να θεωρηθούν οι *γοθτικές ιστορίες*, οι οποίες είναι μέρος της μυθοπλασίας. Σε αυτό το είδος ανήκουν διάσημες έως και σήμερα φιγούρες όπως ο Sherlock Holmes και Phileas Fogg, ο Dracula και άλλοι πολλοί. Η γοθική λογοτεχνία συνδύαζε τον ρομαντισμό και την φρίκη και ήταν ιδιαίτερα δημοφιλής.

Τέλος πρέπει να αναφερθεί και η *παιδική λογοτεχνία* ως είδος που έκανε μια δυναμική εμφάνιση εκείνη την περίοδο. Στην πραγματικότητα οι βικτωριανοί λογοτέχνες πιστώθηκαν με την εφεύρεση αυτού του είδους καθώς αποτελούσε προσπάθεια της εξάλειψης της παιδικής εργασίας και της εισαγωγής της υποχρεωτικής εκπαίδευσης. Καθώς τα παιδιά άρχισαν ολοένα να πηγαίνουν σε σχολεία και να εκπαιδεύονται , ξεκίνησαν να διαβάζουν και παιδική λογοτεχνία. Με αυτόν τον τρόπο η παιδική λογοτεχνία έγινε μια αναπτυσσόμενη βιομηχανία.

Κεφάλαιο 1.2 : Έργα και λογοτέχνες

1.2.1 Το μυθιστόρημα

Το μυθιστόρημα έγινε γνωστό μετά την ποίηση και σε κάποια ανύποπτη στιγμή την αντικατέστησε ως ένας πιο μοντέρνος φορέας της λογοτεχνίας. Τα βικτωριανά μυθιστορήματα παρουσίαζαν την δύσκολη ζωή στην οποία όμως η αγάπη και η σκληρή προσπάθεια στο τέλος κέρδιζαν πάντα. Είχαν πολλές φορές ένα ηθικό δίδαγμα. Αυτός ήταν ο βασικός τύπος γραφής των βικτωριανών μυθιστορημάτων, μα με το πέρασμα του χρόνου και την αλλαγή των καταστάσεων στην καθημερινή ζωή των βικτωριανών αυτό άλλαξε

Οι συγγραφείς των μυθιστορημάτων παρουσίαζαν την ζωή έτσι ακριβώς όπως την έβλεπαν. Είχαν όμως επίγνωση όλων των δυσμενών καταστάσεων (παιδική εκμετάλλευση, κακές συνθήκες διαβίωσης κλπ.) και προσπαθούσαν να χρησιμοποιήσουν τα βιβλία τους για να καταδείξουν τα κακά της εποχής. Προσπαθούσαν να βοηθήσουν τους ανθρώπους να δουν το λάθος σε αυτό που θεωρούσαν φυσιολογικό επειδή τους πίεζαν τα υψηλότερα κοινωνικά στρώματα. Για αυτό τον λόγο μπορεί να θεωρηθεί ότι ο «διδασκισμός» ήταν ο στόχος των μυθιστορημάτων εκείνη την περίοδο. Ο συγγραφέας ήταν παντογνώστης και έκρινε τους χαρακτήρες του βιβλίου του. Μπορούσε να διακρίνει το καλό με το κακό και ήξερε τον πιο δίκαιο και λυτρωτικό τρόπο να τιμωρήσει τους «κακούς» χαρακτήρες της ιστορίας του.

Τα μυθιστορήματα έγιναν ανάρπαστα διότι ήταν πιο κατανοητά. Η πλοκή ήταν πιο ενδιαφέρουσα, οι πρωταγωνιστές ήταν απλοί άνθρωποι πράγμα που ταύτιζε τους αναγνώστες και το πιο σημαντικό ήταν ότι οι συγγραφείς άνηκαν στην ίδια κοινωνική τάξη με τους αναγνώστες τους και έτσι μοιραζόντουσαν τις ίδιες ιδέες. Το μυθιστόρημα λειτουργούσε ως καθρέφτης της κοινωνίας. Για αυτούς τους λόγους η μεσαία κοινωνική τάξη έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για τα μυθιστορήματα της εποχής, αλλά αντιμετώπιζαν προβλήματα όταν ερχόταν η στιγμή να τα διαβάσουν. Λόγω της στενότητας των οικιών της εποχής δεν υπήρχε σχεδόν ποτέ ένα ήσυχο δωμάτιο για να διαβάσει κανείς ένα βιβλίο. Τα σπίτια ήταν τόσο μικρά που πολλές φορές μια οικογένεια μοιράζονταν το ίδιο υπνοδωμάτιο. Για να προωθήσουν το διάβασμα δημόσια και να βελτιώσουν την συγκεκριμένη κατάσταση , τα μυθιστορήματα έβγαιναν στην κυκλοφορία ανά έναν αριθμό σελίδων ή ανά κεφάλαια. Με αυτόν τον τρόπο οι συγγραφείς μπορούσαν να εντοπίσουν την αντίδραση του κοινού στην πλοκή του βιβλίου και ορισμένες φορές να την βελτιώσουν σύμφωνα με αυτό ή και σταματήσουν την κυκλοφορία του εάν δεν είχε ζήτηση.

Συνήθως τα μυθιστορήματα της Βικτωριανής εποχής είχαν μεγάλη πλοκή και αρκετά πολύπλοκη. Η ιστορία που διηγούνταν ο συγγραφέας δεν ήταν μόνο μία , οπού συσχετιζόταν με τον κύριο χαρακτήρα ή πρωταγωνιστή του βιβλίου. Πολλές φορές υπήρχαν υπό-πλοκές σχετικά με δευτερεύοντες χαρακτήρες της ιστορίας οι οποίες παρουσίαζαν και τις δικές τους περιπέτειες.

Μυθιστοριογράφοι

1.2.2 George Eliot (1819-1880)

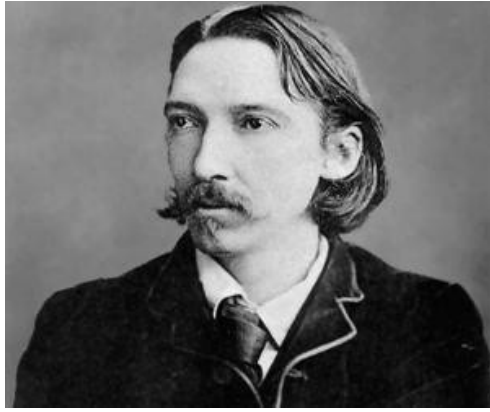
Η γνωστή μυθιστοριογράφος George Eliot ή αλλιώς Mary Anne Evans γεννήθηκε τον Νοέμβριο του 1819 στην Αγγλία. Εκτός από μυθιστορήματα έγραφε ποίηση, και ήταν μεταφράστρια, παρόλα αυτά το μυθιστόρημα ήταν το δυνατό της σημείο.

Ο λόγος που η συγγραφέας είχε επιλέξει ανδρικό ψευδώνυμο ήταν καθαρά λόγω εποχής. Η Eliot γεννήθηκε σε περίοδο όπου οι γυναίκες είχαν ελάχιστα δικαιώματα, ήταν ανεκπαιδευτες και το όνομα μιας γυναίκας στο εξώφυλλο ενός βιβλίου συχνά έδινε την εντύπωση ότι το βιβλίο είχε γοτθικό περιεχόμενο ή περιείχε καθαρά ερωτικές ιστορίες. Ένα τέτοιο βιβλίο εκείνη την περίοδο. Η συγγραφέας χαρακτηριζόταν από την ευστροφία και εξυπνάδα της μα όχι για την εξωτερική της εμφάνιση. Ήταν μορφωμένη και είχε παρουσιαστεί και εκπαιδευτεί σε σχολεία από την ηλικία των πέντε ετών. Στα έργα της βλέπουμε έναν σοβαρό γραφικό χαρακτήρα με πολλές αναφορές στην κοινωνική ανισότητα πλουσίων και φτωχών, αλλά παρατηρούνται και πολλά θρησκευτικά και πολιτικά στοιχεία λόγω του περιβάλλοντος στο οποίο μεγάλωσε. Ο 'γάμος' της με έναν κόσμο εκπαίδευσης και νοημοσύνης μπορεί να μεταφραστεί καλά από την διανοητική της ανάπτυξη.

Πράγματα που διαμόρφωσαν την Eliot ήταν και η περίπλοκη σχέση που είχε με την μητέρα της και την έλλειψη αγάπης που έλαβε από αυτήν. Η έλλειψη προσοχής απέναντι της θα μπορούσε να ήταν η κινητήρια δύναμη πίσω από την έντονη προσπάθεια της να κερδίσει εκτίμηση και πίσω από τις φιλοδοξίες της. Τα πιο σημαντικά της έργα : **The mill on the floss** (1860), **Daniel Deronda** (1876), **Silas Marner** (1861) και **Middlemarch** (1871). Ενώ όλα τα αναφερόμενα έργα είχαν αφήσει το στίγμα τους, το *Middlemarch* ήταν ίσως το πιο δυνατό της δημιούργημα. Είναι ένα έργο στο οποίο ο αναγνώστης πρέπει να δώσει την μέγιστη προσοχή του, να «βυθιστεί» στον γραφικό συλλογισμό της συγγραφέα. Οι σκέψεις πάνω στην πολιτική, θεολογία, ιστορία και το μέλλον ενώ παράλληλα οι αξέχαστοι χαρακτήρες του βιβλίου ολοκληρώνουν ένα αριστούργημα της εποχής.

1.2.3 Robert Louis Stevenson (1850-1894)

Ο Robert Louis Stevenson γεννήθηκε στον Εδιμβούργο της Αγγλίας στις 13 Νοεμβρίου του 1850 και πέθανε τον Δεκέμβριο του 1894. Ήταν ποιητής, μυθιστοριογράφος και μουσικός. Ο Robert Louis Stevenson από την γέννηση του ήταν ένα ασθενικό αγόρι όπως και η μητέρα του. Είχε λοιπόν πάντοτε μια νοσοκόμα δίπλα του για συνεχή φροντίδα. Μαζί περνούσαν σχεδόν όλη την ημέρα και έτσι η νοσοκόμα του, του συχνά του έλεγε ιστορίες για φαντάσματα και μεταφυσικές ιστορίες πράγμα που αντηχεί σε όλη την μυθιστοριογραφία του Stevenson και εμφανίζεται σε πολλές από τις διηγήσεις του.

Εικόνα : Robert Louis Stevenson

Ο Stevenson έγραφε μιμούμενος, μεταξύ άλλων , τους συγγραφείς William Hazlitt και Daniel Defoe. Πολλά από τα έργα του συγγραφέα είχαν γραφτεί για παιδιά. Το πρώτο από αυτά : **Treasure Island** (1883) είναι εμπνευσμένο από έναν χάρτη που είχε σχεδιάσει ο Stevenson με τον γιό του. Σε αυτό το έργο περιγράφεται ένα τρελό κυνήγι θησαυρού και η αφήγηση γίνεται μέσα από την φωνή του πρωταγωνιστή Jim Hawkins, όπου βρίσκεται μεταξύ της παιδικής του ηλικίας και της ενηλικίωσης αλλά και μέσα από την φωνή των πειρατών.

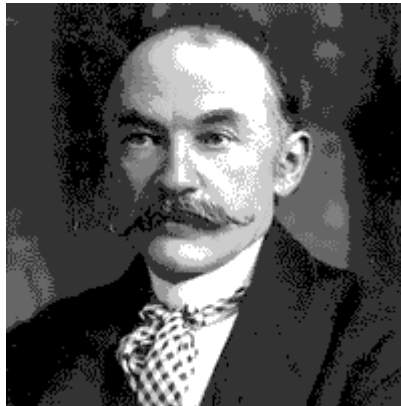
Μετά από αυτό ακολούθησε η συλλογή ποιημάτων **Garden of Verses** (1885), **The Black Arrow** (1883), **Kidnapped** (1886) και **Catriona** (1893). Τα τέσσερα μυθιστορήματα που προαναφέρθηκαν έχουν νέους πρωταγωνιστές και δημοσιεύτηκαν για πρώτη φορά σε περιοδικά για παιδιά ωστόσο προορίζονται σαφώς και για τους ενήλικες αναγνώστες. Τα βιβλία **Treasure Island** και **Dr. Jekyll and Mr. Hyde** διαβάζονται ακόμη έναν αιώνα μετά την πρώτη τους δημοσίευση και δείχνουν ένα υποσχόμενο μέλλον για τους αιώνες που ακολουθούν. Αυτές οι δύο ιστορίες δείχνουν το ίδιο βασικό θέμα του συγγραφέα : την αδυναμία να διαχωρίσει κάποιος το καλό με το κακό. Το βιβλίο **Dr. Jekyll and Mr. Hyde** είναι γραμμένο στο τρίτο πρόσωπο , ο συγγραφέας περιγράφει την ιστορία του από την πλευρά του κ. Utterson ο οποίος αναφέρεται σε μια ανησυχία του για τον Dr. Jekyll ο οποίος θέλει να αφήσει τα κοσμικά του αγαθά σε ένα άγνωστο άτομο. Αυτό το μυθιστόρημα είναι χαρακτηριστικό της περιόδου που γράφτηκε. Οι συγγραφείς τότε συχνά έδειχναν τις ιστορίες τους όχι από την δική τους οπτική πλευρά αλλά από την οπτική ενός τρίτου προσώπου έξω από την ιστορία του βιβλίου.

Πάντα ένθερμος ταξιδιώτης , ο Stevenson πέρασε τα τελευταία του χρόνια στην Σαμόα. Εκεί έγραψε αρκετά έργα μα πέθανε ξαφνικά στις 3 Δεκεμβρίου του 1894 και άφησε το μυθιστόρημα το οποίο έγραφε τότε **The Weir of Hermiston** ημιτελή.

Ο Stevenson πίστευε στην υπεροχή της ψυχής και παρά το γεγονός ότι ζούσε άρρωστος πολλά χρόνια και κοίταζε στα μάτια τον θάνατο, η τελευταία του μαρτυρία ήταν πως η ζωή του φέρθηκε “καλά”. (Bradford Torrey, 1901)

1.2.4 Thomas Hardy (1840-1928)

Ο Thomas Hardy γεννήθηκε στις 2 Ιουνίου του 1840 στο Dorset της Αγγλίας και πέθανε στις 11 Ιανουαρίου του 1928. Ήταν μυθιστοριογράφος, ποιητής και επίσης έγραφε μικρές ιστορίες, ήταν ρεαλιστής και επηρεάστηκε και ως ποιητής αλλά και ως μυθιστοριογράφος από τον ρομαντισμό και ιδιαίτερα από τον συγγραφέα William Wordsworth. Παρόλο που ήταν συχνά άρρωστος σαν παιδί, οι εμπειρίες που είχε στον τόπο που μεγάλωσε, στην αγροτική ζωή με τους εποχιακούς ρυθμούς διαδραμάτισαν θεμελιώδη ρόλο στην μεταγενέστερη γραφή του. Οι συνήθειες που είχε στην εντατική μελέτη τον προσανατόλισαν στην μελέτη της ποίησης και στην ανάπτυξη των δικών του γραφικών ικανοτήτων.

Εικόνα : Thomas Hardy

Ο Hardy έγραφε ποίηση καθ'όλη την διάρκεια της ζωής του και θεωρούσε τον εαυτό του ως ποιητή, παράνα η πρώτη του ποιητική συλλογή δεν δημοσιεύτηκε πριν το 1898. Η καριέρα του κράτησε από την Βικτωριανή εποχή έως και την μοντέρνα, έζησε 88 χρόνια και βίωσε πολλές αναταραχές συμπεριλαμβανομένου του Παγκοσμίου πολέμου μα κατέληξε αισιόδοξος με το πέρασμα του χρόνου.

Έγραψε δεκατέσσερα μυθιστορήματα, τρεις τόμους διηγημάτων και πάρα πολλά ποιήματα μεταξύ 1817 με 1897. Τα πιο σπουδαία μυθιστορήματα του *Tess of the Urbervilles* (1891) και *Jude the Obscure* (1895), δημοσιεύθηκαν στη διάρκεια αυτής της περιόδου. Όμως και τα δύο μυθιστορήματα έλαβαν αρνητικές κριτικές οι οποίες οδήγησαν τον συγγραφέα να εγκαταλείψει το είδος και να στραφεί στην ποίηση Μέχρι και τον θάνατο του ο Hardy δημοσίευσε οκτώ τόμους με ποίηση, περίπου χίλια ποιήματα δημοσιεύθηκαν στην διάρκεια της ζωής του και παρά το ότι ήταν

ζοφερά και πικρά όλα του τα ποιήματα έδιναν προσοχή στις δυνατότητες του ήχου, της αναπνοής και των μουσικών πτυχών της γλώσσας.

Τα προαναφερόμενα μυθιστορήματα *Tess of the d'Urbervilles* και *Jude the Obscure* ήταν το κλείσιμο της καριέρας του συγγραφέα στην μυθιστοριογραφία και θεωρούνται τα καλύτερα του έργα. Τα βιβλία αυτά προσφέρουν βαθιά συμπαθητικές αναπαραστάσεις των χαρακτήρων της εργατικής τάξης. Σε ισχυρές αφηγήσεις με πολύ ήθος ο Hardy εντοπίζει τα ελπιδοφόρα αλλά διαρκώς ταραγμένα ταξίδια των χαρακτήρων του προς την στέρηση και τέλος τον θάνατο. Στο πρώτο βιβλίο ο Hardy παρουσιάζει έναν κόσμο στον οποίο το ανθρώπινο σώμα καταστρέφεται από την κοινωνική ιεραρχία και όχι από την μοίρα. Ο θάνατος της Tess, του κύριου χαρακτήρα είναι από τους πιο γνωστούς στην λογοτεχνία, είναι σύμφωνα με το βιβλίο το άμεσο αποτέλεσμα της ανθρώπινης σκληρότητας και αποτελεί ένα από τα πιο συγκινητικά εντάλματα της ζωής των γυναικών στην Αγγλία σε όλη την λογοτεχνία του αιώνα αυτού. Το δεύτερο βιβλίο που αναφέρθηκε *Jude the Obscure* είναι το τελευταίο έργο μυθιστοριογραφίας του Hardy και πάλι είναι μια θλιβερή ιστορία ανθρώπων που παγιδεύονται από δυνάμεις που δεν μπορούν να ελέγξουν.

1.2.5 Arthur Conan Doyle (1859-1926)

Ο Arthur Ignatius Conan Doyle γεννήθηκε στις 22 Μαΐου του 1859 και πέθανε τον Ιούλιο του 1926. Ήταν ένας συγγραφέας που έγινε κατά κύριο λόγο γνωστός λόγω του συγγραφικού του έργου για τον χαρακτήρα Sherlock Holmes. Αρχικά σπούδασε ιατρική και δημοσίευσε την μελέτη *A study in Scarlet* όπου αποτελείται από τέσσερα μυθιστορήματα για τον Sherlock Holmes και τον δόκτωρ Watson. Επιπλέον ο Doyle έγραψε πενήντα μικρές ιστορίες με πρωταγωνιστή τον Holmes. Τα βιβλία που έγραψε ο Doyle ανά τα χρόνια με πρωταγωνιστή τον γνωστό ντετέκτιβ αποτελούν ορόσημα στο είδος του μυθιστορήματος.

Εικόνα : Arthur Conan Doyle

Η μητέρα του Doyle, Mary Doyle είχε μεγάλο πάθος για τα βιβλία και ήταν καταπληκτική αφηγήτρια ιστοριών. Στην οικογένεια του συγγραφέα υπήρχαν πολύ λίγα χρήματα και λίγη αρμονία λόγω του πατέρα του που χαρακτηριζόταν από την ακανόνιστη συμπεριφορά του. Ο Doyle θεώρησε την μητέρα του ευεργετική επιρροή στην ζωή του και την ανέφερε και στην συνέχεια στην αυτοβιογραφία του. Ο συγγραφέας συνειδητοποίησε ότι έχει ταλέντο στην αφήγηση στα δύσκολα χρόνια που πέρασε στο οικοτροφείο της Αγγλίας. Πολύ συχνά τον περιτριγύριζαν νέοι φοιτητές που επιζητούσαν μανιωδώς να ακούσουν κάποιες από τις ιστορίες του οι οποίες τους διασκέδαζαν ιδιαίτερα.

Η παράδοση που έφερε η οικογένεια του Doyle υπαγόρευε την επιδίωξη κάποιας καλλιτεχνικής καριέρας για τον συγγραφέα, παρόλα αυτά ο ίδιος επέλεξε την ιατρική. Ο νεαρός φοιτητής λοιπόν στα χρόνια του στο πανεπιστήμιο συναντήθηκε με πολλούς άλλους ανερχόμενους μελλοντικούς συγγραφείς όπως τον Stevenson και τον Barrie. Ωστόσο ο Doyle εντυπωσιάστηκε περισσότερο από ποτέ όταν γνώρισε τον καθηγητή του Joseph Bell. Ο συγγραφέας σαν καλός γιατρός ήταν κύριος της παρατήρησης, λογικής και διάγνωσης. Όλα αυτά τα στοιχεία έκαναν έντονα την εμφάνιση τους αργότερα στην περσόνα των βιβλίων του ντετέκτιβ Sherlock Holmes.

Στον δεύτερο χρόνο των σπουδών του ο Doyle προσπάθησε να γράψει την πρώτη του μικρή ιστορία. Έγραψε το *The Mystery of Sasassa Valley* και την ίδια χρονιά έγραψε την δεύτερη ιστορία του *The American Tale* το οποίο δημοσιεύτηκε στο London Society.

Τα επόμενα χρόνια ο Doyle προσπαθούσε να εξισοροπήσει τον χρόνο του σαν ένας καλός γιατρός αλλά και σωστός αναγνωρισμένος συγγραφέας. Το μυθιστόρημα που τα ξεκίνησε όλα άρχισε να γράφεται τον Μάρτιο του 1886. Στην αρχή ο συγγραφέας το ονόμασε *A tangled Skein* με τους κύριους χαρακτήρες να φέρουν τα ονόματα Sheridan Hope και Ormond Sacker αλλά δύο χρόνια αργότερα το μυθιστόρημα δημοσιεύτηκε με διαφορετικό όνομα : ***A Study in Scarlet***. Αυτό το βιβλίο μας εισήγαγε στον φανταστικό κόσμο του έως και σήμερα γνωστού Sherlock Holmes και Dr. Watson. Επίσης εκείνη την περίοδο ο συγγραφέας έγραψε μια ακόμη ασυνήθιστη ιστορία για την μετά θάνατον ζωή με τίτλο : *The Mystery Of Cloomber*. Αυτή η ιστορία εισάγει τον Doyle στον πνευματισμό και το παραφυσικό.

Τον Μάιο ο Doyle γράφοντας διηγήσεις του Σέρλοκ Χολμς χτυπήθηκε από μία πολύ επιθετική γρίπη που τον άφησε στα πρόθυρα ζωής και θανάτου και τον οδήγησε στην απόφαση να εγκαταλείψει την ιατρική του καριέρα και να αφοσιωθεί στην γραφή. Ο συγγραφέας πήρε επίσης μέρος ως εθελοντής ιατρός στον πόλεμο του Μπόερ, γεγονός που οδήγησε στην συγγραφή του βιβλίου *The Great Boer War*. Θεωρήθηκε αριστούργημα. Εκτός από αναφορά πολέμου ήταν ένα πολύ έξυπνο και ενημερωμένο βιβλίο αναφερόμενο στις βρετανικές δυνάμεις και τις ελλείψεις τους.

Το 1912 περίπου δημοσιεύεται άλλο ένα βιβλίο με όνομα *The Lost World* και περιελάμβανε τον Professor Challenger σε μια χιουμοριστική περιπέτεια με άλλους χαρακτήρες κάπου στην Νότια Αμερική. Αυτό ακολούθησαν άλλα τέσσερα βιβλία. Η σειρά αυτή ξεχωρίζει ως αριστούργημα του είδους. Το 1928 εμφανίστηκαν οι δώδεκα τελευταίες ιστορίες του ντετέκτιβ Χολμς και καταρτίστηκαν στο βιβλίο ***The Casebook of Sherlock Holmes***.

Στις 7 Ιουλίου μετά από ένα πνευματικό ταξίδι στην Ολλανδία το 1930, ο Doyle κατέρρευσε και πέθανε στον κήπο του κρατώντας με το ένα χέρι την καρδιά του και με το άλλο ένα λουλούδι.
(Rachel Ward, 2015)

1.2.6 Η ποίηση

Στα πρώτα χρόνια της Βικτωριανής περιόδου η ποίηση ήταν μια έντονα ορατή λογοτεχνική μορφή και όπως και όλα τα άλλα εξελίχθηκε κατά την διάρκεια του αιώνα. Τόσο ο σκοπός της όσο και ο τρόπος και τόνος της άλλαξαν δραστικά κατά την περίοδο αυτήν. Ενώ οι μυθιστοριογράφοι αντιμετώπιζαν κοινωνικά ζητήματα, οι ποιητές πρόβαλαν αντιφατικές ιδέες και παρέμεναν αμφιλεγόμενοι στο αναγνωστικό κοινό. Πάντως με το πέρασμα του χρόνου αυτό σταμάτησε να συμβαίνει και οι ποιητές απομακρύνθηκαν από τις τροπές του ρομαντισμού και του μεταφυσικού και δημιούργησαν ένα πιο ρεαλιστικό είδος. Η εμμονή με τον φυσικό κόσμο που διέκρινε τους ρομαντικούς ποιητές από ένα χρηστικό είδος ποίησης. Οι ποιητές της βικτωριανής εποχής ήταν κύριοι της ποικιλίας και της εφευρετικότητας. Για παράδειγμα ένας ποιητής όπου συσχετίζεται άμεσα με αυτό και θα μελετηθεί περισσότερο στην συνέχεια , ο Robert Browning , είχε γράψει δραματικούς μονολόγους που κάλυπταν μια πολύ μεγάλη γκάμα θεμάτων, από τα διαυγή όνειρα, στην φύση της τέχνης μέχρι και το νόημα της ύπαρξης.

Σε ένα γενικότερο πλαίσιο , η ποίηση της Βικτωριανής εποχής αφορούσε περισσότερο την κοινωνική πραγματικότητα και συνέδεε την πνευματικότητα και το ήθος της εποχής. Αυτό οδήγησε στο να αναδυθούν είδη ποίησης, όπως η ποίηση που συνδεόταν με την πίστη στο μεγαλείο της Αγγλίας και τον μύθο και η ποίηση της δυσπιστίας , του αντί-μύθου που έπρεπε να λύσει τα ηθικά προβλήματα που δημιουργούσε η πρόοδος της επιστήμης. Ο ποιητής έδινε την εντύπωση του «φιλόσοφου» και οι άνθρωποι περίμεναν να συμβιβάσει την πρόοδο και την πίστη με μία δόση ρομαντισμού σε αντίθεση με τον υλισμό της σύγχρονης ζωής. Οι οπτιμιστές πίστευαν ότι θα μπορούσαν να επωφεληθούν από την πρόοδο χωρίς να αλλάξει η οργάνωση της κοινωνίας και περίμεναν να βρουν ανταπόκριση από τους ποιητές. Το χαρακτηριστικό γνώρισμα της εποχής είναι ότι κάθε είδος λογοτεχνίας έτσι και η ποίηση απομακρύνεται από την καθαρή καλλιτεχνική της φύση και κινητοποιείται με έναν πιο ηθικό σκοπό απέναντι στους αναγνώστες. Οι ποιητές Tennyson, Browning και Ruskin ενδιαφερόντουσαν αρχικά να μεταδώσουν μηνύματα στους συμπολίτες τους. Ήταν Άγγλοι δάσκαλοι και τους ενέπνεε ο ηθικός σκοπός να ανυψώσουν και να διδάξουν τους συνανθρώπους τους.

Ωστόσο , παρά την ύστερη αλλαγή κατεύθυνσης, η ποίηση έφερε στοιχεία ρομαντικής φύσης και πολλές φορές στα περιεχόμενα των ποιημάτων παραθέτονταν θέματα που αντιμετώπιζαν και οι ποιητές της ρομαντικής εποχής αλλά το κλίμα των ποιημάτων της Βικτωριανής ήταν εντελώς διαφορετικό. Η φύση ήταν επίσης ένα θέμα πολυσυζητημένο στην ρομαντική ποίηση της εποχής. Η φύση ήταν κάτι το θαυμαστό, πηγή έμπνευσης και ικανοποίησης. (Admin, 2016) Οι ποιητές της Ρομαντικής και οι ποιητές της Βικτωριανής εποχής είχαν μια βασική διαφορά. Οι Ρομαντικοί λάτρευαν και σεβόντουσαν την φύση ενώ οι Βικτωριανοί την θεωρούσαν ως κάτι το ρεαλιστικό και λιγότερο ιδεαλιστικό

Ένας από τους μεγαλύτερους ποιητές της εποχής ήταν ο **Alfred Tennyson**. Είναι εκπρόσωπος ποιητής του 19^{ου} αιώνα. Είχε ξεκινήσει την καριέρα του ως ποιητής σε νεαρή ηλικία, τα έργα του εκείνη την περίοδο έφεραν στοιχεία του Milton, Keats αλλά και του Βιργιλίου, παρόλα αυτά όμως χάραξε μια δική του γραμμή στην γραφή. Η καριέρα του διήρκεσε αρκετά χρόνια και κατά την διάρκεια της έγραψε κάθε είδος ποίησης, μονόλογου, μπαλάντας κλπ. Έγραψε για τον κλασσικό ρομαντισμό, την ιστορία της Αγγλίας και τους θρύλους της, για την φιλοσοφία και την θρησκεία, είχε μεγάλο εύρος όσο αναφορά το στυλ του και τις μεθόδους συγγραφής που χρησιμοποιούσε.

Σημαντικός στο είδος θεωρήθηκε και ο **Matthew Arnold**, ο οποίος ωστόσο δούλεψε περισσότερο ως κριτικός παρά ως ποιητής. Άνηκε στην ομάδα των ανταντακλαστικών, προσεγμένων και πνευματικών ποιητών της εποχής και τα ποιήματα του δεν ήταν ιδιαίτερα μεγάλα. Τα έργα του μπορούν να ταξινομηθούν σε δραματικά, αφηγηματικά, λυρικά και δραματικά αλλά στερούνταν αυθορμητισμό και πάθος.

Ο **Robert Browning** ήταν ακόμη ένας ιδιαίτερα σπουδαίος ποιητής και τα έργα του έδειχναν μεγάλο ενδιαφέρον στον χαρακτήρα. Ήταν αυθεντία στο να παρουσιάσει τον εσωτερικό κόσμο της ανθρώπινης φύσης, τις ψυχικές και ηθικές της αξίες. Το καλύτερο στοιχείο του ήταν οι δραματικοί μονόλογοι. Τους χρησιμοποιούσε για να μελετήσει τον χαρακτήρα και πιο συγκεκριμένα τις ψυχικές καταστάσεις και ηθικές κρίσεις του ανθρώπου. Ο Browning ήταν οπτιμιστής και αυτό φάνηκε στα ποιήματα του με θέμα την αγάπη. Τα ποιήματα του με αυτήν την θεματολογία θεωρήθηκαν από τα σπουδαιότερα στην αγγλική λογοτεχνία. Ο Browning ήταν από την αρχή της καριέρας του μια αυθεντική διάνοια.

Η **Elizabeth Barrett Browning** ήταν η γυναίκα του Robert Browning και ήταν μια επίσης σημαντική φιγούρα ανάμεσα σε όλους του ποιητές της Βικτωριανής εποχής. Τα έργα της ήταν πολύ συναισθηματικά και προκαλούσαν αισθήματα συμπόνιας και συγκίνησης, επιδείκνυαν την δύναμη του πάθους και της αγάπης για τον σύζυγο της αλλά έπασχαν από πολλά ελαττώματα. Η μεγάλη διαφορά ηλικίας με τον Robert, εκείνη ήταν μεγαλύτερη του, την οδηγούσαν να γράφει ποιήματα που θεωρούνταν ντεμοντέ. Ο Dr. Simon Avery, καθηγητής στο πανεπιστήμιο του Westminster, θεωρεί ότι η Elizabeth Browning χρησιμοποίησε την ποίηση για να εξερευνήσει και να αμφισβητήσει τον ρόλο της βικτωριανής γυναίκας ωστόσο θεωρεί επίσης ότι ο πειραματισμός της με το θέμα και το στυλ της ποίησης της επηρέασαν τον τρόπο με τον οποίο την δέχτηκε το αναγνωστικό κοινό τον 19^ο αιώνα. (Simon Avery, n.d.)

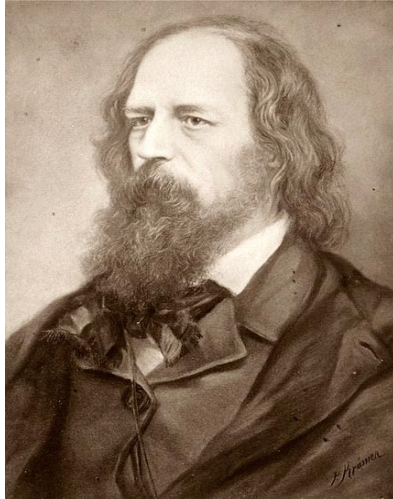
Ποιητές

1.2.7 Alfred Tennyson (1809-1892)

Περισσότερο από κάθε άλλο βικτωριανό συγγραφέα, ο Tennyson φαινόταν η ενσάρκωση της εποχής του, τόσο στους τρέχων όσο και στους σύγχρονους αναγνώστες του. Εκείνη την περίοδο θεωρούταν ένας από τους τρεις πιο διάσημους ζωντανούς ποιητές, μια φήμη που κανείς άλλος Άγγλος ποιητής δεν είχε ποτέ. (“Alfred, Lord Tennyson,” n.d.)

Ο Alfred Tennyson γεννήθηκε στο Somersby της Αγγλίας τον Αύγουστο του 1809. Ήταν ένα από τα έντεκα παιδιά της οικογενείας του. Ο πατέρας του ήταν πρύτανης της εκκλησίας οπού κέρδιζε ένα αξιοπρεπές εισόδημα αλλά η οικογένεια ήταν τόσο μεγάλη που οι δαπάνες παρακολουθούνταν στενά. Ως εκ τούτου ο Tennyson παρακολούθησε μαθήματα μόνο στην σχολή του Grammar Louth, όλο το υπόλοιπο της προ-πανεπιστημιακής του εκπαίδευσης ήταν ελεγχόμενο

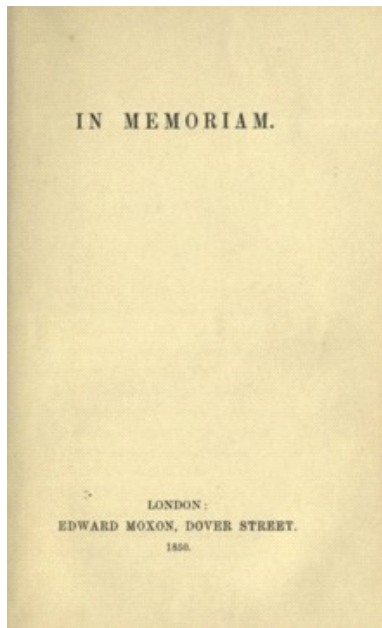
από τον πατέρα του. Ο συγγραφέας μαζί με τα αδέρφια του μεγάλωσαν αγαπώντας τα βιβλία την μελέτη και την γραφή, από την μικρή ηλικία των οκτώ ετών ο Tennyson έγραψε τα πρώτα του ποιήματα.

Εικόνα : Alfred, Lord Tennyson

Το 1927 άρχισε να σπουδάζει στο πανεπιστήμιο του Trinity στο Cambridge όπου και οι δύο του μεγάλοι αδερφοί ήταν επίσης μαθητές. Σε εκείνο το πανεπιστήμιο ο Tennyson συνάντησε για πρώτη φορά τον Arthur Hallam, με τον οποίο έγιναν πολλοί καλοί φίλοι και μαζί έγιναν μέλη σε μία ομάδα φοιτητών με όνομα «Οι απόστολοι». Μέχρι το 1929 ο Tennyson συνέχιζε να γράφει και τότε ήταν που κέρδισε το πρώτο του μετάλλιο για το έργο του «Timbuctoo» (Christopher Ricks, n.d.) Το 1830 ο συγγραφέας δημοσίευσε την πρώτη του συλλογή ποιημάτων με όνομα : *Poems, Chiefly Lyrical*. Ο Tennyson διακρίθηκε για μερικούς σύντομους στίχους του όπως το «*Break, Break, Break*», «*The Charge of the Light Brigade*», «*Tears, Idle Tears*» και «*Crossing the Bar*».

Μεγάλο μέρος των στίχων του βασίστηκε στην κλασσική μυθολογία, παρόλα αυτά το έργο υπογραφή του «**In Memoriam**» είχε γραφτεί για να τιμήσει τον καλύτερο φίλο του Arthur Hallam οποίος είχε αρρεβωνιαστεί την αδερφή του Tennyson μα πέθανε από αιμορραγία στον εγκέφαλο πριν προλάβουν να παντρευτούν. Στην διάρκεια της καριέρας του προσπάθησε να γράψει δράμα αλλά δεν συνάντησε επιτυχία σε αυτόν τον τομέα.

Εικόνα : Εξώφυλλο 1ης έκδοσης «In Memoriam»

Η ποιητική επιτυχία στην καριέρα του Tennyson ήρθε με το προαναφερόμενο του έργο «In Memoriam». Ο συγγραφέας δημιουργώντας αυτό το ποίημα, ενσωμάτωσε την θλίψη μαζί με το πένθος για τον θάνατο του φίλου του. Με αυτό το έργο εντυπωσίασε το αναγνωστικό κοινό και κέρδισε πολλούς θαυμαστές. Εκτός από την αντιμετώπιση των συναισθημάτων του, ο Tennyson στο ποίημα αυτό παρουσιάζει και την αβεβαιότητα την οποία πολεμούσαν πολλοί από τους σύγχρονους ποιητές εκείνης της εποχής.

Αφού πέθανε ο William Wordsworth το 1850, ο Tennyson διορίστηκε στην θέση του ως «πρόεδρος» των ποιητών (Poet Laureate) τίτλος που διορίζετε σε μέλη του νοικοκυριού της Βασιλικής οικογένειας της Αγγλίας. Κατείχε αυτήν την θέση μέχρι τον θάνατο του το 1892, ήταν μακράν η μεγαλύτερη θητεία οποιουδήποτε υποψηφίου ως τότε. Ο Tennyson έγινε φίλος με την Βασίλισσα Βικτώρια η οποία βρήκε καταφύγιο στο ποίημα του “In Memoriam” μετά τον θάνατο του συζύγου της Πρίγκιπα Αλβέρτου το 1861. Η ποίηση του έγινε όλο και πιο δημοφιλή πράγμα που του παρείχε αυξημένο εισόδημα και επιπλέον φήμη, ο ποιητής άρχισε να ντύνετε διαφορετικά

φορώντας έναν μαύρο μανδύα και έχοντας μια μαύρη γενειάδα, αυτή του η εμφάνιση τον έκανε εύκολο στόχο για τους θαυμαστές του. Το 1874 ο συγγραφέας προχώρησε γράφοντας ποιητικό δράμα, ξεκίνησε με το έργο : Queen Mary (1875). Ορισμένα από τα δράματα που έγραψε εκτελέστηκαν με επιτυχία αλλά ποτέ δεν κατάφεραν να αντικατοπτρίσουν τα ποιήματα του. Το 1883 στέφθηκε ως Βαρόνος με το όνομα που πλέον είναι γνωστός “ Alfred, Lord Tennyson”.

Συνέχισε να γράφει μέχρι τα ογδόντα του χρόνια. Πέθανε τον Οκτώβριο του 1892 στα 83 του. Πριν το τέλος της ζωής του αποκάλυψε τις θρησκευτικές του πεποιθήσεις προς τον αγνωστικισμό. Ήταν ο κορυφαίος ποιητής της εποχής του και παρά το ότι δεν είναι γνωστός σήμερα όπως ήταν τότε, αναγνωρίζεται ακόμη ως ένας από τους πιο ταλαντούχους, ο οποίος βυθίστηκε σε αιώνια ανθρώπινα ερωτήματα και πρόσφερε στο κοινό ψυχή και έμπνευση.

1.2.8 Robert Browning (1812-1889)

Ο Robert Browning γεννήθηκε στις 7 Μαΐου 1812 στο Λονδίνο και πέθανε στις 12 Δεκεμβρίου το 1889. Ήταν Άγγλος ποιητής και σεναριογράφος. Έγινε διάσημος κυρίως από την ικανότητα του στην γραφή δραματικών μονολόγων. Τα έργα του είναι γνωστά για το χιούμορ, την ειρωνεία τους την περιγραφική τους ικανότητα και την άψογη χρήση σύνταξης και λεξιλογίου. (Wikipedia, n.d.-b)

Γεννήθηκε στο Camberwell και εκπαιδευτικό από ιδιωτικούς δασκάλους. Μέχρι τα δώδεκα του χρόνια είχε γράψει ήδη ένα βιβλίο ποίησης το οποίο κατέστρεψε ο ίδιος όταν δεν βρέθηκε κάποιος εκδότης. Μετά από δύο ή τρία χρόνια σε ιδιωτικά σχολεία ο Browning έδειξε αντιπάθεια στην σχολική και δέχθηκε ιδιωτικά μαθήματα στο σπίτι. Στα δεκατέσσερα του μιλούσε άπταιστα Λατινικά, Ελληνικά, Γαλλικά και Ιταλικά. Θαύμαζε ιδιαίτερα τους ρομαντικούς ποιητές και συγκεκριμένα την Percy Bysshe Shelley. Στα δεκαέξι του χρόνια σπούδασε ελληνικά στο Πανεπιστήμιο του Λονδίνου αλλά τα παράτησε στο πρώτου του έτος. Αγνόησε τις έντονες αντιδράσεις που εξέφρασαν οι γονείς του και αφιέρωσε τον εαυτό του στην ποίηση. Στο πατρικό του σπίτι έμεινε μέχρι τα 34 του χρόνια και εξαρτιόνταν οικονομικά από τους γονείς του μέχρι τον γάμο του. Τα ποιήματα που κατάφερε να δημοσιεύσει χρηματοδοτήθηκαν από τον πατέρα του. Το πρώτο έργο που δημοσίευσε ήταν το **Pauline** το 1833. Αρχικά ο συγγραφέας θεωρούσε ότι το έργο αυτό ήταν το πρώτο από μία σειρά γραμμένη από διαφορετικές πτυχές του εαυτού του αλλά στην συνέχεια παράτησε αυτήν την ιδέα.

Εικόνα : Robert Browning

Το 1845 συναντήθηκε για πρώτη φορά με την ήδη γνωστή ποιήτρια Elizabeth Barret, έξι χρόνια μεγαλύτερη του, η οποία ζούσε στο σπίτι του πατέρα της στο Λονδίνο. Σταδιακά αναπτύχθηκαν ρομαντικά συναισθήματα μεταξύ τους πράγμα το οποίο με τον καιρό οδήγησε στον κρυφό γάμο τους. Η σχέση τους αυτή ξεκίνησε με τον θαυμασμό που έδειχνε ο συγγραφέας για την Barret και την ποίηση της και κινήθηκε στην αγάπη απέναντι στο πρόσωπο της μέσα από τα βιβλία της (Kathleen Blake, n.d.) . Η χαρούμενη έγγαμη ζωή τους πέρασε τα περισσότερα της χρόνια σχεδόν αποκλειστικά στην Φλωρεντία.

Σε ένα γενικό πλαίσιο ο Browning ήταν ένας άνθρωπος με έντονη προσωπικότητα. Είχε ζωντανή συνείδηση και έδειχνε ικανότητα και απόλαυση σε ότι έκανε. Αγαπούσε την ζωή και αποτελούσε γνωστή φιγούρα ανάμεσα στους Βικτωριανούς καθώς κυκλοφορούσε τακτικά έξω. Σαν άνθρωπος ήταν αυστηρά ανεπηρέαστος από την μελαγχολία και την πνευματική αναταραχή της εποχής που ζούσε. Ήταν πολύ αισιόδοξος χαρακτήρας πράγμα που σαφώς ενισχύθηκε από την θρησκευτική φιλοσοφία και την ευτυχισμένη φύση και υγεία μέσα στην οποία μεγάλωσε. Η στάση του απέναντι στην ζωή συνδύαζε τον πνευματικό και τον φυσικό κόσμο. Ο Browning πίστευε ότι αξία δεν έχει το επίτευγμα αλλά η προσπάθεια και η επιθυμία για αυτό. Χαρακτηριζόταν ως φιλελεύθερος και εχθρός του σοσιαλισμού καθώς θεωρούσε ότι πνευματικά ανεπτυγμένος άνθρωπος είναι ο ελεύθερος άνθρωπος. Το ενδιαφέρον του για τα σύγχρονα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα ήταν, ωστόσο, αμελητέο, και στην τεράστια μάζα του έργου του δεν υπάρχει σχεδόν τίποτα που να τα θυμίζει.

Ο Browning υπέφερε λιγότερο σε σχέση με άλλους ποιητές από την εχθρική αντίληψη και τον λανθασμένο θαυμασμό της κοινωνίας όσο αναφορά τα έργα του. Πολλές φορές η δραματική φύση των έργων του δεν αναγνωριζόταν όπως εκείνος ήθελε. (Philip Drew, n.d.). Οι απόψεις που είχε για την ποίηση και την τέχνη παράλληλα ήταν ένας αντικατοπτρισμός στις ηθικές του αξίες. Σε πολλά έργα του και ιδιαίτερα σε ορισμένους σύντομους στίχους κατόρθωσε να παρουσιάσει συναισθήματα προφανούς ευτυχίας. (Philip Drew, n.d.)

Η φήμη του συγγραφέα σήμερα βασίζεται κυρίως στους δραματικούς του μονολόγους όπου ο τρόπος γραφής του μεταδίδει δράση αλλά και τον χαρακτήρα του ομιλητή. Το νόημα σε έναν δραματικό μονόλογο του Browning δεν είναι τι αποκαλύπτει άμεσα ο αφηγητής αλλά αυτό που προδίδει για τον εαυτό του σε όλο το έργο. Αντί να σκέφτεται «δυνατά» ο χαρακτήρας του βιβλίου, συνθέτει μια αυτοάμυνα μέσα από την οποία πρέπει ο αναγνώστης πρέπει να δει και να κρίνει. Ένας πολύ εντυπωσιακός δραματικός μονόλογος του συγγραφέα είναι το έργο **Porphyria's lover**.

Το έργο : **Pauline: a Fragment of a Confession** αποτελεί ένα από τα πρώτα του έργα και είναι μια μελέτη αυτοβιογραφικής μορφής που αναφέρεται στην πνευματική ανάπτυξη της ψυχής μέσα από πολλές απογοητεύσεις και αποτυχίες. Αυτό το ποίημα θεωρείται «δύσκολο» καθώς παρά το ότι

οι ψυχικές φάσεις περνάν από εκτενή ανάλυση , οι αιτίες τους δεν εξηγούνται. Στην Φλωρεντία στις αρχές του 1853 ο Browning έγραψε κάποια έργα τα οποία στην συνέχεια συμπεριέλαβε στο δίτομο έργο του **Men and Women**, για το οποίο τώρα είναι ιδιαίτερα γνωστός. Ωστόσο το 1855, όταν το δημοσίευσε έλαβε ελάχιστη αναγνώριση. Το 1868 μετά από πενταετή γραφή και έρευνα ολοκλήρωσε και δημοσίευσε το ποίημα : **The Ring and the Book**. Το έργο αυτό είναι βασισμένο σε μια υπόθεση δολοφονίας το 1690 στην Ρώμη και περιλαμβάνει δώδεκα βιβλία και πιο συγκεκριμένα, δέκα εκτενής δραματικούς μονολόγους που αφηγούνται από διάφορους χαρακτήρες της ιστορίας, δείχνοντας την διαφορετική οπτική πλευρά όλων όσο αναφορά τα γεγονότα που διαδραματίζονται. Τα βιβλία περιέχουν εισαγωγή και συμπέρασμα από τον ίδιο τον συγγραφέα. Αυτό το έργο ήταν η πιο φιλόδοξη προσπάθεια του ποιητή και αναμφισβήτητα το σπουδαιότερο έργο του. Δημοσιεύθηκε χωριστά σε τέσσερις τόμους από το Νοέμβριο του 1868 μέχρι τον Φεβρουάριο του 1869, το ποίημα ήταν επιτυχημένο τόσο εμπορικά όσο και κριτικά και έφερε τελικά στον Browning τη φήμη που αναζητούσε για σχεδόν σαράντα χρόνια. (Daniel Karlin, n.d.) Τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του ο ποιητής ταξίδευε διαρκώς. Το 1878 επισκέφτηκε την Ιταλία για πρώτη φορά μετά από δεκαεπτά χρόνια ,αφού απεβίωσε η Elizabeth Barret. Το 1887 ο ποιητής δημιούργησε ένα σπουδαίο έργο των τελευταίων χρόνων του : **Parleyings with Certain People of Importance In Their Day**. Αυτό το έργο επιτέλους παρουσίασε τον Browning να μιλάει με την δική του φωνή, πράγμα που σάστισε το αναγνωστικό κοινό. Ο τελευταίος τόμος του έργου : **Asolando**, δημοσιεύτηκε το 1889 την ημέρα του θανάτου του

1.2.9 Elizabeth Barrett Browning (1806-1861)

Η Elizabeth Barrett Browning γεννήθηκε τον Μάρτιο του 1806 και πέθανε τον Ιούνιο του 1861. Ήταν Αγγλίδα ποιήτρια της Βικτωριανής εποχής και ιδιαίτερα δημοφιλής στην Βρετανία και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Γεννήθηκε στο County Durham και ήταν η μεγαλύτερη ανάμεσα στα δώδεκα αδέρφια της. Η Elizabeth άρχισε να γράφει ποίηση από την ηλικία των έξι ετών. Η συλλογή ποιημάτων οπου έγραφε σε αυτήν την μικρή ηλικία αποτελεί την μεγαλύτερη συλλογή ποιημάτων γραμμένη από παιδιά στην Αγγλία. Στα δεκαπέντε της χρόνια άρχισε να υποφέρει από άγνωστη αρρώστια που συνοδευόταν από ισχυρούς πονοκεφάλους και πόνους στην σπονδυλική στήλη , αυτό κράτησε για όλη την διάρκεια της μετέπειτα ζωής της. Αργότερα παρουσίασε και προβλήματα στους πνεύμονες, πολύ πιθανόν με μια σημερινή εξήγηση υπέφερε από φυματίωση. (Wikipedia, n.d.-a)

Εικόνα : Elizabeth Barrett Browning

Ήταν μια από της σημαντικότερες ποιήτριες της Βικτωριανής εποχής και θαυμάστηκε για την ανεξαρτησία και το θάρρος των απόψεων της. Περισσότερο δημοφιλής ήταν για τα ποιήματα της : *Sonnets from the Portuguese* και *Aurora Leigh* αλλά και για τον γάμο της με τον επίσης ποιητή και προαναφερόμενο Robert Browning.

Πολλά μέλη της οικογενείας Barrett ζούσαν για αιώνες στην Τζαμάικα και ο πλούτος τους προερχόταν από την δουλεία. Η Elizabeth λάτρευε την γνώση και την μελέτη. Στα έξι της χρόνια διάβαζε μυθιστορήματα και στα οκτώ μελετούσε Ελληνικά. Όταν ήταν δεκαπέντε ετών ξεκίνησε να παλεύει με την φυματίωση και ζούσε για πολλά χρόνια εξαρτώμενη της μορφίνης για την ανακούφιση από τον φρικτό πόνο που βίωνε. Όταν ήταν 26 ετών η Elizabeth μετακόμισε με την οικογένεια της στο Worcestershire. Το 1826 ξεκίνησε να δημοσιεύει ανώνυμα την συλλογή της *An Essay on Mind and Other Poems* (“Elizabeth Barrett Browning,” n.d.) Η οικογένεια το 1835 μετακόμισε στο Λονδίνο το κέντρο των λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών δραστηριοτήτων του έθνους, όπου παρέμεινε η μόνιμη κατοικία τους. Η Barrett έκανε το όνομά της γνωστό σε λογοτεχνικούς κύκλους με το έργο **The Seraphim and Other Poems (1838)**. Αυτό το έργο ήταν το πρώτο που δημοσιεύτηκε με το όνομα της στο εξώφυλλο. Από εκείνη την στιγμή δημοσιεύτηκαν πολλές αναθεωρήσεις για αυτό στην Αγγλία αλλά και στην Αμερική και σχεδόν όλες την χαρακτήριζαν ως μια νεαρή ποιήτρια με πολλές προοπτικές και εξαιρετικής γραφικής ικανότητας.

Ανάμεσα του 1841 με 1844 η Elizabeth παρήγαγε μεγάλα ποσοστά έργων ποίησης , μεταφράσεων και μυθιστορημάτων. Το ποίημα **The Cry of the Children** δημοσιεύτηκε το 1842 και καταδίκασε την παιδική δουλεία, κάτι που βοήθησε στην μεταρρύθμιση του παιδικού εργατικού δυναμικού. Αντιτάχθηκε στην δουλεία και δημοσίευσε δύο ποιήματα που υπογραμμίζουν τη βαρβαρότητα έναντι των δούλων. Αυτό το ποίημα είναι αντιπροσωπευτικό όχι μόνο της πολιτικής ποίησης της Barrett Browning αλλά και της δουλειάς της γενικότερα. Περιέχει μεγάλο αριθμό εικόνων και ποιητικών θεμάτων που εμφανίζονται σε όλο της το έργο. Η χρήση της γλώσσας , ομοιοκαταληξίας και του μέτρου αποδεικνύουν το καινοτόμο ποιητικό της ύφος. (“The Cry of the Children Summary Elizabeth Barrett Moulton,” n.d.)

Το 1844, σε συνεργασία με τον θεατρικό συγγραφέα Richard Hengist Horne, έκανε πολλές ανώνυμες συνεισφορές σε ένα βιβλίο δοκίμων και με τίτλο **A New Spirit of the Age**. Μέσα σε τρία χρόνια είχε πολλά νέα ποιήματα στο χειρόγραφο και άλλα ήδη δημοσιευμένα σε περιοδικά, και πίστευε ότι είχε έρθει ο καιρός για την εμφάνισή τους σε μορφή βιβλίου. Τα ποιήματα της που δημοσιεύθηκαν σε δύο τόμους το 1844 είχαν τέτοια απήχηση οπού η συγγραφέας δεν ήταν πια μία ελπιδοφόρα νεαρή ποιήτρια αλλά ξαφνικά έγινε διεθνής διασημότητα. Το δίτομο έργο περιελάμβανε τα ποιήματα ‘The Cry of the Children’, ‘A Drama of Exile’ και Lady Geraldine’s Courtship. Εμφανίστηκαν θετικές, ουσιαστικές αναθεωρήσεις τόσο στην Αγγλία όσο και στην Αμερική. Η Barrett Browning ήταν πολύ ικανοποιημένη από τα σχόλια για την «πρωτοτυπία» της και την «τεράστια πρόοδο» της (“Elizabeth Barrett Browning’s Poems, in Two Volumes, 1844,” n.d.) Αυτοί οι δύο τόμοι την έκαναν μια από τις πιο δημοφιλείς συγγραφείς στη χώρα εκείνη την εποχή και ενέπνευσαν τον Robert Browning να επικοινωνήσει μαζί Τον Ιανουάριο του 1845 γράφοντας της ένα γράμμα. Το γράμμα ξεκινούσε με την φράση «Λατρεύω τους στίχους σου με όλη μου την καρδιά, αγαπητή δεσποινίς Browning» και κορυφώνεται με την φράση « Όπως είπα

αγαπώ αυτά τα βιβλία – και αγαπώ και εσάς επίσης». Στις αρχές του καλοκαιριού , τον Μάιο του 1845, συναντήθηκαν. (The Editors of Encyclopedia Britannica, n.d.)

Η Elizabeth είχε ήδη γράψει πολλά έργα πριν από τον Browning. Ωστόσο εκείνος επηρέασε ιδιαίτερα την γραφή της όπως και αυτή την δική του άλλωστε. Ορισμένοι κριτικοί θεωρούν ότι η επιρροή του ενός στον άλλον υποτίμησε τις πραγματικές τους ικανότητες. Ο γάμος τους διεξήχθη μυστικά καθώς αυτή και τα αδέρφια της ήταν πεπεισμένα ότι ο πατέρας τους θα το αποδοκίμαζε αυστηρά. Το έργο της **Sonnets from the Portuguese** καταγράφει την απροθυμία της να παντρευτεί, αλλά ο γάμος τους έλαβε χώρα στις 12 Σεπτεμβρίου 1846. Το ποίημα αυτό υιοθέτησε μια ποιητική μορφή που προοριζόταν για την αρσενική ερασιτεχνική εμπειρία. Απεικόνισε τη σύγχρονη ζωή σε μια παραδοσιακά υψηλή λογοτεχνική μορφή που χρησιμοποιείται για να εκφράσει την αναζήτηση της ιδανικής αγάπης αλλά και την αποτυχία της ποιήτριας να την μεταφράσει στον πραγματικό κόσμο. Το 1851 και το 1855 το ζευγάρι επισκέφθηκε το Λονδίνο. Κατά τη δεύτερη επίσκεψη, η Elizabeth Barrett Browning ολοκλήρωσε το πιο φιλόδοξο έργο της, **Aurora Leigh**. Το 1861, μετά τη γέννηση ενός γιου, η υγεία της ξεθώριασε ξανά και στις 29 Ιουνίου πέθανε ήρεμα πάνω στα χέρια του συζύγου της.

Κεφάλαιο 1.3 : Κυρίαρχοι λογοτέχνες

1.3.1 Charles Dickens (1812-1870)

Ο Charles Dickens γεννήθηκε στο Portsmouth στις 7 Φεβρουαρίου το 1812, ήταν γιός του John και της Elizabeth Dickens. Ήταν Βρετανός συγγραφέας, δημοσιογράφος, συντάκτης, εικονογράφος και κοινωνικός σχολιαστής. Ο Dickens θεωρείτο ως ένας από τους σπουδαιότερους και σημαντικότερους συγγραφείς του 19^{ου} αιώνα. Μεταξύ όλων των πραγμάτων που έχει καταφέρει να κάνει στην διάρκεια της ζωής του, έχει λάβει επαίνους για την πλήρη και άκαμπτη παροχή ενός πορτραίτου των κατώτερων κοινωνικών στρωμάτων της Βικτωριανής κοινωνίας, συμβάλλοντας έτσι στην κοινωνική αλλαγή. Ο πατέρας του Dickens ήταν γραφιάς και τα πρώτα του παιδικά χρόνια ο συγγραφέας μετακινούνταν διαρκώς σύμφωνα με τις υπαγορεύσεις του. Το 1815 ο πατέρας του μετατέθηκε στο Λονδίνο όπου εκεί ο νεαρός Dickens ήρθε σε πρώτη επαφή με τις σκοτεινές πτυχές της ζωής στην πόλη πράγμα το οποίο θα συνδέσει την ζωή του με την μυθιστοριογραφία.

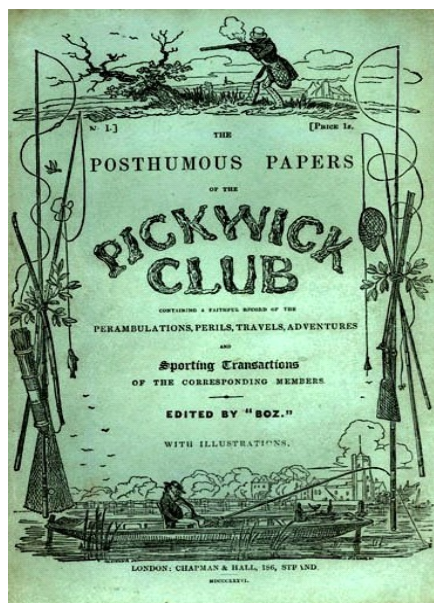

Εικόνα : Charles Dickens

Ο Charles ήταν ένα ασθενικό αγόρι και έτσι δεν κατάφερε ποτέ να συμμετέχει σε αθλήματα, ωστόσο βρήκε παρηγοριά στην ανάγνωση, το τραγούδι, την μίμηση και την απαγγελία. Απεχθανόταν το σχολείο και ήταν έντονα απογοητευμένος από τις απόψεις των πουριτανών της εποχής. Στα δέκα του χρόνια , τα χρέη του πατέρα του είχαν γίνει τόσο σοβαρά όπου αναγκάστηκαν να πουλήσουν όλα τα οικιακά είδη και αφού δεν μπόρεσαν να ανταπεξέλθουν ο πατέρας του συνελήφθη και η οικογένεια μετακόμισε στις φυλακές του Marshalsea. Ο Dickens βρήκε δουλειά σε ένα εργοστάσιο όντας μόνο δώδεκα ετών. Ήταν ίσως το πιο τραυματικό γεγονός όλης του της ζωής. Κανείς δεν το γνώριζε μέχρι τον θάνατο του. Η εμπειρία αυτή ήταν τόσο έντονη όπου αναφέρθηκε πολλάκις στα έργα του «David Copperfield» και «Great Expectations» (Μεγάλες Προσδοκίες).

Τρία χρόνια αργότερα, σε ηλικία 15 ετών , ο Dickens έφυγε από το Wellington και βρήκε δουλειά σε ένα γραφείο. Η δουλειά αυτή ήταν ανιαρή και απαιτητική ωστόσο ο μισθός ήταν αρκετός ώστε ο συγγραφέας να μπορέσει να ανταπεξέλθει και να γνωρίσει την ζωή στο Λονδίνο, αίθουσες μουσικής, θέατρο και όλα τα συναφή. Η επαφή του Dickens με την σκοτεινή πλευρά του

Λονδίνου ήταν ο λόγος που έκανε τις πρώτες του προσπάθειες στην συγγραφή μυθιστορημάτων. Στην συνέχεια άρχισε να διδάσκει στον εαυτό του στενογραφία, σκεπτόμενος να ακολουθήσει το επάγγελμα του δημοσιογράφου. Ξεκίνησε να εργάζεται ως ανεξάρτητος δημοσιογράφος και περίπου το 1832 άρχισε να δουλεύει πάνω σε διάφορα έγγραφα μεταξύ των οποίων: The Mirror of Parliament, Morning Chronicle και το The Evening Chronicle. Τον Απρίλιο του 1836, ήρθε η δημοσίευση των άκρως επιτυχημένων έργων του «Pickwick Papers», και από εκεί και πέρα δεν υπήρχε καμία επιστροφή για τον Dickens. Η αρχική ιδέα του μυθιστορήματος ήταν για μια ομάδα χαρακτήρων που βιώνουν κωμικές περιπέτειες, η ιδέα αυτή διατηρήθηκε, αλλά στην έκδοση του Dickens οι χαρακτήρες ανήκαν στο Pickwick Club, το οποίο πήρε το όνομά του από τον ιδρυτή του και τον διαρκή πρόεδρο Samuel Pickwick. Ο στόχος του club είναι να εξερευνήσει τη ζωή και για το σκοπό αυτό, ο Pickwick και τα άλλα μέλη κάνουν ταξίδια από το Λονδίνο σε διάφορα μέρη της Αγγλίας, συναντώντας άλλους γραφικούς και παράξενους χαρακτήρες στην πορεία. (“The Pickwick Papers,” n.d.)

Εικόνα : Pickwick Club

Την ίδια χρονιά, του 1832, ξεκίνησε επίσης να γράφει μια σειρά από έργα με το ψευδώνυμο *Boz*. Τότε τα έργα του κέρδιζαν όλο και περισσότερη προσοχή πράγμα που τον βοήθησε να μαζέψει κάποια χρήματα. Το 1837 άρχισε να νιώθει έντονα συναισθήματα για την αδελφή της γυναίκας του που ζούσε μαζί τους, Mary, η οποία ωστόσο ήταν άρρωστη και δυστυχώς μετά από λίγο καιρό ξεψύχησε στα χέρια του. Το εξιδανικευμένο όραμα το οποίο δημιούργησε ο Dickens για εκείνη παρέμεινε στα μυθιστορήματα του όπως η Rose Maylie (*Oliver Twist*), η Little Nell (*The Old Curiosity Shop*) και το μυθιστόρημα του : *Little Dorrit*.

Το 1837 έγραψε το βιβλίο **Oliver Twist** ένα από τα πιο σημαντικά και αναμνηστικά του έργα μέχρι σήμερα. Είναι επίσης το πρώτο μυθιστόρημα που παρουσιάζει ένα παιδί ως κεντρικό χαρακτήρα, το οποίο είναι εξαιρετικό εάν εξεταστεί ο μεγάλος αριθμός των μυθιστορημάτων που εμφανίζουν παιδιά στο περιεχόμενό τους από τότε. Η ιστορία ακολουθεί την ζωή ενός ορφανού παιδιού που ζει στους δρόμους. Το βιβλίο ήταν εμπνευσμένο από το πώς αισθάνθηκε ο Dickens όταν εργαζόταν ως παιδί και αναγκαζόταν να ζήσει με τα χρήματα που έβγαζε με τον δικό του κόπο. Αυτό το μυθιστόρημα είναι σημαντικό επειδή παρουσιάζει πολλά κοινωνικά ζητήματα, όπως η εκμετάλλευση των παιδιών από εγκληματίες, τα εγωιστικά κίνητρα της ανθρώπινης φύσης, στέρηση της ελευθερίας και η κακή μεταχείριση των ορφανών από τις ενοριακές αρχές. Το έργο αυτό συνδέεται περισσότερο με τον Dickens από κάθε άλλο που έγραψε.

Εικόνα : *Oliver Twist* - Dickens

Το 1858 ξεκίνησε να παραθέτει τα έργα του για δημόσια ανάγνωση, παρά τις επαναλαμβανόμενες περιόδους ασθενείας του. Χώρισε με την σύζυγο του και μεταξύ του 1859 και του 1860 κατάφερε να γράψει έναν αριθμό σημαντικών έργων όπως τα : *A Tale of Two Cities*, *Great Expectations*, *Our Mutual Friend*. Το βιβλίο του **Great Expectations** (Μεγάλες Προσδοκίες) είναι το δεύτερο μυθιστόρημα, του μετά το έργο *David Copperfield* , όπου αφηγήθηκε σε πρώτο πρόσωπο. Αφορά τον Pip, ένα ορφανό αγόρι οπού υιοθετήθηκε από μια οικογένεια σιδεράδων. Το αγόρι ξεκίνησε την νέα του ζωή με μεγάλη τύχη και μεγάλες προσδοκίες ωστόσο στην συνέχεια τα χάνει όλα. Παρόλα αυτά ο Pip μαθαίνει την αξία της φιλίας της αγάπης και φυσικά γίνεται καλύτερος άνθρωπος. (“Great Expectations Summary,” n.d.)

Το έργο του Dickens , *David Copperfield* ήταν το πρώτο έργο του είδους του διότι δεν υπήρχε μέχρι τότε βιβλίο που αφηγούταν την καθημερινή ζωή του πρωταγωνιστή. Από τον Μάιο του 1849 μέχρι τον Νοέμβριο του 1850 ο Dickens δημοσίευσε το βιβλίο σε μηνιαίες δόσεις και δημοσιεύτηκε ολοκληρωμένο τον Νοέμβριο 1850. Γράφοντας αυτό το βιβλίο ο Dickens, ενσωμάτωσε τις προσωπικές του εμπειρίες από την δύσκολη παιδική του ηλικία. Παρά το ότι το έργο του *David Copperfield* δεν θεωρείται το καλύτερο που έχει γράψει, ήταν το δικό του προσωπικά αγαπημένο. Επίσης συνέβαλλε στο να προσδιοριστεί η άποψη του αναγνωστικού κοινού όσο αναφορά τα μυθιστορήματα του.

Ο Charles Dickens πέθανε την Πέμπτη 9 Ιουνίου το 1870 στο σπίτι του στο Kent. Ήταν 58 ετών. Θάφτηκε παρά τις επιθυμίες του, στο Westminster Abbey, το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας του προήλθε από τις δημόσιες αναγνώσεις των έργων του.

Η εφευρετικότητα του Dickens είναι εκπληκτική. Μπορεί να υφαίνει οικόπεδα τεράστιας πολυπλοκότητας, ώστε να εξασφαλίζεται μια αίσθηση μυστηρίου και αβεβαιότητας σε όλη τη διαδρομή. Ωστόσο, το μεγαλύτερο του επίτευγμα έγκειται στη δημιουργία των χαρακτήρων του που είναι ζωντανά σχεδιασμένοι. Μια ακόμη πτυχή του ταλέντου του ήταν το χιούμορ του , οι κωμικές σκηνές που δημιουργούσε και οι ευφυείς διάλογοι. Ωστόσο τα μυθιστορήματα του Dickens δεν ήταν απλά χαρούμενα και ευχάριστα βιβλία. Είχε λάβει μια σχετικά έντονη φήμη ως σάτυρος και κριτής της Βικτωριανής κοινωνίας. Ως ένας συγγραφέας που έκθετε τις ανεπάρκειες και αποτυχίες των Βικτωριανών.

Οι προσωπικές του εμπειρίες από την δύσκολη παιδική του ηλικία και η συμπόνια που έδειχνε

για την δυστυχία των φτωχών ήταν βασικοί άξονες της τέχνης του. Έγραψε με τη πρόθεση να μετακινήσει τους ανθρώπους να κάνουν κάτι και μπόρεσε να επηρεάσει τα άτομα και τους θεσμούς, αν και είναι αμφισβητήσιμο εάν προκάλεσε οποιαδήποτε από τις κοινωνικές μεταρρυθμίσεις που είχε θεσπίσει το Κοινοβούλιο κατά τη διάρκεια της ζωής του. Επηρεασμένος από τις παιδικές του εμπειρίες, ο Dickens έγινε ανθρωπιστής, κοινωνικός μεταρρυθμιστής. Τα μυθιστορήματά του μας μεταφέρουν στον υπόκοσμο του Λονδίνου, με τις φυλακές, τα καταγώγια γεμάτα με αλκοόλ, τις παραγκουπόλεις και την δουλεία. Ο Dickens ήταν κυρίως αστικός συγγραφέας, το σκηνικό όλων των μυθιστορημάτων του (εκτός το *Hard Times*) ήταν τουλάχιστον εν μέρει στο Λονδίνο. Σε αυτό το πλαίσιο, εκθέτει την αποτυχία του βικτωριανού κοινωνικού συστήματος, την αναποτελεσματική δικαιοσύνη και τη γραφειοκρατία, τη δύναμη του χρήματος, τη σκληρότητα και την ανεπάρκεια του σχολικού συστήματος και πάνω απ' όλα την εκμετάλλευση των παιδιών. Ωστόσο, δεν είναι επαναστάτης. Απλά υποστήριζε τις ριζικές αλλαγές στην κοινωνία. Ο Dickens αγωνίζεται κατά της αυθαιρεσίας της κοινωνικής ταξινόμησης και της προκύπτουσας σύγκρουσης μεταξύ του ατόμου και της κοινωνίας. Τα μυθιστορήματα προσφέρουν το δώρο της διασκέδασης ενώ κινούνται και μεταμορφώνονται. Οι Βικτωριανοί ήταν σπουδαίοι καλλιεργητές της οικογενειακής ζωής και η ιδέα της ευτυχισμένης οικογένειας στο Dickens είναι σαν καταφύγιο από την αδράνεια της κοινωνίας. (“Charles Dickens: A Life by Claire Tomalin – review,” n.d.)

1.3.2 Brontë Sisters

Οι αδελφές Brontë ήταν συγγραφείς της Βικτωριανής εποχής, γεννήθηκαν στην Αγγλία και η ζωή τους αποτέλεσε αντικείμενο δημόσιου ενδιαφέροντος μέχρι και σήμερα. Αν και η οικογένεια Brontë ήταν φτωχή, ήταν μορφωμένοι άνθρωποι. Δεν ανήκαν στην εργατική τάξη, αλλά δεν ήταν αρκετά πλούσιοι για να ανήκουν στην μεσαία. Έτσι, η κοινωνική τους θέση ήταν αόριστη και για τις γυναίκες ήταν αρκετά πιο δύσκολο από ό,τι για τους άνδρες, να χαράξουν τον δικό τους δρόμο στον κόσμο της Βικτωριανής Αγγλίας, ειδικά για να είναι στην θέση να γράφουν και να δημοσιεύουν δικά τους βιβλία. Επομένως, οι αδελφές Brontë, ως μορφωμένες αλλά φτωχές γυναίκες, είχαν την μόνη προσιτή κοινωνική θέση, εκτός από το γάμο, την θέση της δασκάλας ή της οικιακής παιδαγωγού. Αυτές οι θέσεις ήταν πολύ δυσάρεστες για τις αδελφές, καθώς υπονοούσαν την έλλειψη ελευθερίας και την την έλλειψη ελεύθερου χρόνου.

Δεν μπορεί κανείς να μιλήσει για το έργο των αδελφών Brontë, χωρίς να αναφέρει τη ζωή τους και την επιρροή αυτής στην γραφή τους. Η Charlotte, η Emily και η Anne Brontë ήταν τρεις κόρες από τα έξι παιδιά του Patrick Brontë και της Maria Branwell. Ο πατέρας τους ήταν αρχικά δάσκαλος στη Βόρεια Ιρλανδία αλλά αργότερα έλαβε πτυχίο από το Cambridge και έγινε κληρικός. Το 1816, η οικογένεια Brontë εγκαταστάθηκε στο Thornton, κοντά στη βιομηχανική πόλη Bradford. Την ίδια χρονιά γεννήθηκε η Charlotte (1816-1855), το τρίτο από τα έξι παιδιά, το 1818, η Emily (1818-1848) και το 1820 η Anne (1820-1849). Οι τρεις αδελφές και ο αδελφός τους Branwell ήταν πολύ κοντά κατά τη διάρκεια της παιδικής τους ηλικίας και ανέπτυξαν την φαντασία τους πρώτα μέσα από την προφορική αφήγηση παραμυθιών και στην συνέχεια μέσα από την συνεργατική γραφή ποιημάτων και ιστοριών. Ο θάνατος πρώτα της μητέρας τους και στην συνέχεια των δύο μεγαλύτερων αδελφών τους επηρέασαν την γραφή τους όπως και η σχετική απομόνωση μέσα στην οποία είχαν ανατραφεί. (“Brontë family,” n.d.) Όταν γεννήθηκε η τελευταία τους κόρη, η οικογένεια μετακόμισε στο Haworth. Ζούσαν στο βόρειο μέρος της Αγγλίας και ένιωθαν πως ανήκαν εκεί. Ορισμένοι κριτικοί βιβλίων θεωρούν ότι η μελαγχολία της Charlotte και της Emily Bronte οφείλεται στην επιρροή που είχε το Haworth στο πνεύμα των κοριτσιών, μέσω της απομόνωσης και του άγριου τοπίου που τους παρείχε. Η μητέρα τους πέθανε το 1821 και τα παιδιά τεθήκαν στην φροντίδα της θείας τους.

Εικόνα : Bronte Sisters

Η Anne είχε μια ιδιαίτερα στενή σχέση με την θεία της, η οποία ήταν πολύ στοργική και τους φρόντιζε με αγάπη. Αυτό το πρότυπο του καλοκάγαθου ενήλικα επηρέασε έντονα την προσωπικότητα και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις της Anne. Καθώς συνέχιζαν την σχολική τους εκπαίδευση κυρίως μέσα στο σπίτι, η φαντασία των παιδιών Bronte γινόταν ολοένα και πιο πλούσια. Η Emily έγραφε ποιήματα και η Charlotte με τον αδερφό της Branwell δημιούργησαν ένα φανταστικό βασίλειο με όνομα Angria. Αυτές οι ιστορίες ήταν οι μόνες από εκείνες που έγραψαν, που επιβίωσαν στον χρόνο και αποτέλεσαν θέμα ενδιαφέροντος στα μετέπειτα χρόνια από διάφορους μελετητές.

Εικόνα : Anne Bronte

Το 1824, οι τέσσερις μεγαλύτερες αδελφές πήγαν σε ένα τοπικό σχολείο της περιοχής, αλλά δυστυχώς 2 από αυτές η Maria και η Elizabeth πέθαναν από φυματίωση. Η Charlotte απέδωσε την ευθύνη για τον θάνατο τους στην διοίκηση του σχολείου, γεγονός που έσωσε αυτήν και την αδελφή της, Emily, επειδή μεταφέρθηκαν σε άλλο σχολείο λόγω των κακών συνθηκών που έλαβαν μέρος εκεί. Οι θλιβερές εμπειρίες της Charlotte και τα βάσανα που σχετίστηκαν με αυτό το σχολείο παρουσιάστηκαν στην συνέχεια και συσχετίστηκαν με το σχολείο Lowood του μυθιστορήματος της: *Jayne Eyre*. Το βιβλίο κυκλοφόρησε αρχικά σε τρεις τόμους ως *Jane Eyre: Autobiography* και ξεκινά με την 10χρονη Jane, ένα ορφανό παιδί που ζει με την οικογένεια του θείου της. Η θεία και τα ξαδέλφια της Jane εκμεταλλεύονται κάθε ευκαιρία να την παραμελήσουν και να την κακοποιήσουν ως υπενθύμιση της κατώτερης κοινωνικής της τάξης. (“Jane Eyre Summary,” n.d.) Στην συνέχεια η Jane πηγαίνει σε ένα φιλανθρωπικό σχολείο από το οποίο καταφέρνει να φύγει αργότερα και να γνωρίσει στην δουλειά που αναλαμβάνει τον επιβλητικό της εργοδότη Edward Rochester, τον οποίο στην συνέχεια ερωτεύεται. Το βιβλίο ήταν μια άμεση επιτυχία. Η επίκληση που είχε οφείλεται εν μέρει στο γεγονός ότι γράφτηκε στο πρώτο πρόσωπο και απευθύνεται συχνά στον αναγνώστη, δημιουργώντας μεγάλη αμεσότητα. Θεωρείται ως ένα πολύ σημαντικό βιβλίο γιατί η Jane παρουσιάζεται ως μια μη συμβατική ηρωίδα, μια ανεξάρτητη και αυτοδύναμη γυναίκα που ξεπερνά τόσο τις αντιξοότητες όσο και τα κοινωνικά πρότυπα που υπάρχουν.

Εικόνα : Charlotte Brontë

Για πολλά ακόμα χρόνια, τα τέσσερα παιδιά παρέμειναν στο σπίτι και έμεναν σχεδόν εξ ολοκλήρου μόνα τους. Ο πατέρας και η θεία τους, τους παρείχαν κάποια βασική εκπαίδευση, αλλά ως επί το πλείστον μελετούσαν, διάβαζαν και μάθαιναν αυτά που ήθελαν. Διάβαζαν τα βιβλία που βρήκαν στη βιβλιοθήκη του πατέρα τους, έργα ιστορίας, βιογραφίας και ποίησης. Τα παιδιά είχαν στα χέρα τους μεγάλη ελευθερία να εξερευνήσουν τη γύρω ύπαιθρο, να διαβάσουν μεγάλη ποικιλία βιβλίων και να δημιουργήσουν δικούς τους κόσμους. Ως παιδί, η Emily χαρακτηρίστηκε από την μυστικοπάθεια της αλλά και από την έλλειψη συμβιβασμού που ένιωθε, η οποία αυξήθηκε με την πάροδο των ετών. Ήταν ένας μοναχικός άνθρωπος, της άρεσε να περιπλανιέται στις ακτές του Yorkshire, να γράφει, να σχεδιάζει ή να παίζει το πιάνο και αποδείχθηκε πολύ καλός πιανίστας.

Εικόνα : Emily Bronte

Η Charlotte πήγε ξανά στο σχολείο, το 1831. Ένα χρόνο αργότερα επέστρεψε στο σπίτι για να συνεχίσει την εκπαίδευσή της και να διδάξει τις αδελφές της. Όταν ήταν δεκαεννιά, η Charlotte επέστρεψε στο σχολείο και πήρε μαζί της την Emily ως μαθήτριά της, αλλά η Emily δεν τα κατάφερε λόγω σωματικής ασθένειας και όταν γύρισε πίσω στο σπίτι, η Anne πήρε τη θέση της. Η Anne ήταν ήσυχη αλλά πιο σημαντικό, αποφασισμένη να μείνει και να λάβει την εκπαίδευση που θα της επέτρεπε να υποστηρίξει τον εαυτό της οικονομικά στα μετέπειτα χρόνια. Τα μεταγενέστερα ποιήματα της εκφράζουν την βαθιά προσκόλληση που ένιωθε για το σπίτι της εκείνη την περίοδο αλλά και την μελαγχολία που ένιωθε επειδή βρισκόταν μακριά.

Και οι τρεις αδελφές μέχρι εκείνη την στιγμή είχαν αποκτήσει κάποια εμπειρία ως δασκάλες ή

παιδαγωγοί, θέσεις που δεν προτιμούσαν. Η ζωή τους ήταν σκληρή, καθώς σε ορισμένα σπίτια που κατάφεραν να διδάξουν οι συνθήκες ήταν δυσάρεστες και οι αδελφές αντιμετώπιστηκαν με άσχημο τρόπο. Παρ' όλα αυτά, οι εμπειρίες τους παρείχαν αρκετό υλικό στα μυθιστορήματα που έγραψαν στην συνέχεια. Αποφάσισαν να ανοίξουν ένα δικό τους σχολείο, έτσι η Emily και η Charlotte πήγαν στις Βρυξέλλες, σε μια ιδιωτική σχολή για να βελτιώσουν τα διδακτικά τους προσόντα. Όμως το 1845, ο θάνατος της θείας τους, τις ανάγκασε να επέστρεψουν πίσω στο σπίτι. Το σχολείο, που σκόπευαν να ανοίξουν δεν απέδωσε και οι αδελφές στράφηκαν εξ ολοκλήρου στα λογοτεχνικά τους ενδιαφέροντα. Τότε η Charlotte ανακάλυψε τα ποιήματα της Emily και αποφάσισε να τα δημοσιεύσει. Ονομάστηκαν: *Poems by Currer, Ellis and Acton Bell* και είχαν υπογραφή με ψευδώνυμο και όχι το πραγματικό τους όνομα. Έπρεπε να κρύψουν την ταυτότητά τους, καθώς τότε δεν αναμενόταν οι γυναίκες να γράφουν λογοτεχνία, αυτό ήταν προνόμιο των ανδρών. Τα ποιήματα δεν προσέλκυσαν καμία προσοχή και, στη συνέχεια, κάθε αδελφή ξεκίνησε να γράφει ένα μυθιστόρημα.

Το έργο της Charlotte «*The Professor*», απορρίφθηκε από πολλούς εκδότες και τότε, το 1847, έγραψε το έργο που την έκανε γνωστή «*Jane Eyre*». Η Anne έγραψε το *Agnes Grey*, την μελέτη για την ζωή μιας οικοδιδάσκαλου, και η Emily συνέταξε το *Weathering Heights*, το οποίο εμφανίστηκε αργότερα το ίδιο έτος. Το έργο της Emily, *Weathering Heights*, θεωρήθηκε πρωτοποριακό κείμενο γοθικού είδους. Είναι δομημένο ως μια σειρά από ιστορίες οι οποίες αφηγούνται η μία μέσα από την άλλη, πράγμα που είναι τακτική γοθικών μυθιστορημάτων αλλά η Emily Brontë διαφοροποιεί το είδος βάζοντας τους αναγνώστες στην θέση να αναρωτηθούν τα κίνητρα και τις πράξεις του εκάστοτε αφηγητή. (“*What Makes Wuthering Heights a Classic?*,” n.d.) Το δεύτερο μυθιστόρημα της Anne ήταν το «*The Tenant of Wildfell Hall*», αυτό το έργο ήταν στενά συνδεδεμένο με την ζωή του αδελφού της καθώς παρουσίαζε την υποβάθμιση της ζωής ενός μεθυσμένου και το προηγούμενο της έργο *Agnes Grey* αντιπροσώπευε την δική της εμπειρία.

Ο αδελφός τους Branwell πέθανε το 1848 και στην κηδεία του η Emily αρρώστησε. Τρεις μήνες μετά δεν τα κατάφερε και πέθανε από φυματίωση. Η ατυχία της οικογενείας δεν σταμάτησε εδώ όμως καθώς λίγο αργότερα η Anne πέθανε από την ίδια ασθένεια. Μετά το θάνατο των αδελφών της, η Charlotte παρέμεινε με τον πατέρα της και συνέχισε να γράφει. Παντρεύτηκε αλλά δυστυχώς δεν μπόρεσε να συνεχίσει και πέθανε από επιπλοκές της εγκυμοσύνης.

Πολλοί κριτικοί μελέτησαν τη ζωή των τριών αδελφών και απέδειξαν ότι πολλά στοιχεία των μυθιστορημάτων τους συνδέονταν με την πραγματική τους ζωή. Οποιοσδήποτε μπορεί να σχεδιάσει ένα παράλληλο έργο ανάμεσα σε κάθε αδελφή και τις δικές της εμπειρίες. Έτσι, μελετώντας τα μυθιστορήματά τους, προτού αναλυθεί η δομή και η σημασία τους στη μελλοντική εξέλιξη του μυθιστορήματος, πρέπει πρώτα να προσδιοριστεί ο βαθμός της επίδρασης της ζωής τους σε αυτά τα αριστουργήματα. Το έργο της Anne Brontë θεωρείται ηθικά αντιληπτό, αλλά ασχολήθηκε κυρίως με τις δικές της εμπειρίες και δεν προχώρησε πολύ πέρα από αυτές. Το έργο «*The Tenant of Wildfell Hall*», το δεύτερο μυθιστόρημα της Anne, ασχολείται με διάφορα θέματα: την προετοιμασία των νέων γυναικών για το γάμο, ένα ζήτημα που αφορά στο μυθιστόρημα τα νεαρά κορίτσια Robinson και την προετοιμασία των νεαρών αγοριών για την ενηλικίωση. Αυτό ήταν μια ιδιαίτερη ανησυχία για αυτήν, δεδομένης της αποτυχίας του αδελφού της.

Η Charlotte Brontë, περισσότερο από τις αδελφές της, ήθελε να ακολουθήσει την συγγραφή επαγγελματικά και το ακολούθησε συνειδητοποιώντας τις ανάγκες του αναγνωστικού κοινού. Δεν μπορεί κανείς να χωρίσει το έργο και τον συγγραφέα, καθώς συγχωνεύονται σε ένα σύνολο. Το πρώτο της μυθιστόρημα, το οποίο απορρίφθηκε από τους εκδότες κατά τη διάρκεια της ζωής της, παρουσιάζει τον έρωτα της Charlotte με τον κ. Heger στις Βρυξέλλες. Το έργο της «*The Professor*» είναι μοναδικό ανάμεσα στα μυθιστορήματα της επειδή έχει έναν άνδρα πρωταγωνιστή ο οποίος

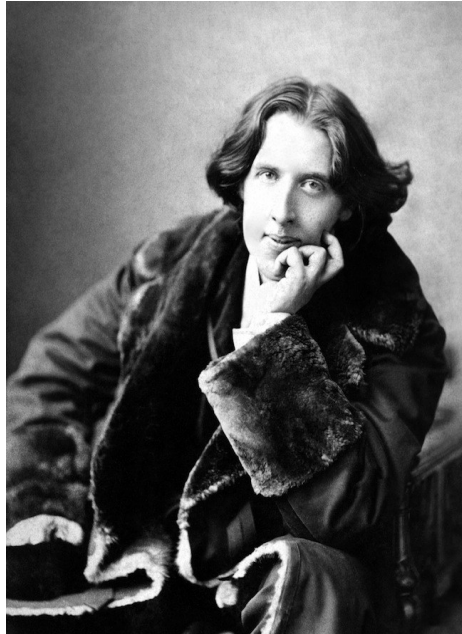
απορρίπτει την κληρονομιά του και πηγαίνει στις Βρυξέλλες για να βρει την τύχη του. Στον πρόλογο του βιβλίου, η συγγραφέας δίνει μια περιγραφή του πώς διαμορφώνει τον χαρακτήρα του πρωταγωνιστή. Το τελευταίο μυθιστόρημα της «Villette» είναι επίσης μια βαθιά αυτοβιογραφική ιστορία, που θεωρείται η ώριμη έκδοση του προηγούμενου μυθιστορήματος. Είναι η ιστορία μιας νέας γυναίκας στην Βικτωριανή Αγγλία που προσπαθεί να βρει τη θέση της στις Βρυξέλλες. Είναι ένα συναισθηματικό και αξέχαστο έργο απολογισμού του πόνου και της αγάπης. Παρ' όλα αυτά, το μυθιστόρημα που έκανε τη Charlotte γνωστή ήταν , 'όπως προαναφέρθηκε, το *Jane Eyre*. Είναι, όπως και τα άλλα μυθιστορήματα της Charlotte Brontë. Γεννήθηκε από μια σκληρή ζωή, μια ζωή πάθους, άγχους, καταναγκασμού που ενθάρρυναν τη νοημοσύνη αυτού του ευαίσθητου ατόμου. Δεν χρησιμοποίησε τη λογοτεχνία ως μέσο για να ξεφύγει από την σκληρή πραγματικότητα, αλλά ως τρόπο να εκφράσει τις αλήθειες που βίωσε, να εκφράσει τις εξεγέρσεις, τις απογοητεύσεις και τα όνειρά της. Το πιο συγκεκριμένο στοιχείο για τη γραφή της είναι η βαθιά ανάλυση της πραγματικότητας μέσα από την εσωτερική ζωή των χαρακτήρων.

Αν και η Charlotte ήταν η πιο γνωστή από τις τρεις αδελφές, το έργο της Emile «Weathering Heights» θεωρείται σήμερα η μεγαλύτερη συμβολή της οικογενείας στην λογοτεχνία. Το έργο αυτό είναι ένα μείγμα ρεαλισμού και ρομαντισμού. Είναι ένα μυθιστόρημα που αφορά την Βρετανική κοινωνία, τους φτωχούς και τους πλούσιους, τις σχέσεις τους, τον αγώνα για την εξουσία και το χρήμα. Αναφέρεται σε πιο σύγχρονα ζητήματα όπως η κακοποίηση των παιδιών, ο αλκοολισμός, η στάση απέναντι στις γυναίκες και οι κοινωνικοί κανόνες. Είναι ένα μυθιστόρημα για την αγάπη, την εκδίκηση και την υποβάθμιση του ανθρώπινου όντος. Το *Wuthering Heights* είναι το λιγότερο αυτοβιογραφικό από τα υπόλοιπα έργα των αδελφών, που εξαρτάται περισσότερο από τη φαντασία από την εμπειρία και τη δραματική και ποιητική παρουσίαση της Emily Brontë, που ξεχώρισε αυτό το βιβλίο από τα υπόλοιπα μυθιστορήματα της εποχής και της ιστορίας. Εξάλλου, η διδακτική δομή του μυθιστορήματος είναι αρκετά μοναδική, καθώς η συγγραφέας χρησιμοποιεί τεχνικές οι οποίες πλέον θεωρούνται σύγχρονες.

1.3.3 Oscar Wilde (1854-1900)

Ο Oscar Wilde γεννήθηκε στο Δουβλίνο στις 16 Οκτωβρίου 1854 σε μία από τις πιο διακεκριμένες οικογένειες προτεσταντικής καταγωγής της Ιρλανδίας. Ήταν ιρλανδός θεατρικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος, ποιητής και κριτικός. Ήταν γνωστός για το λαμπρό πνεύμα του, φανταχτερό ύφος γραφής και την περίφημη φυλάκιση του για ομοφυλοφιλία. (“Oscar Wilde Biography Writer (1854-1900),” n.d.) Ο πατέρας του Oscar ήταν ένας σημαντικός γιατρός στο Δουβλίνο και η μητέρα του ήταν μια πολύ γνωστή λογοτεχνική οικοδέσποινα - φημίζεται για το

γεγονός ότι έκανε πολλά πάρτι για συγγραφείς και καλλιτέχνες της πόλης. Το πραγματικό του το όνομά ήταν Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde. Εκπαιδεύτηκε στο Royal School του Portora, στο Enniskillen, στο Trinity College του Δουβλίνου και τελικά στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

Εικόνα : Oscar Wilde

Στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης μελέτησε τις γλώσσες και τη λογοτεχνία των Αρχαίων Ελλήνων και Ρωμαίων. Στην Οξφόρδη άρχισε να γράφει ποίηση στην και σύντομα άρχισε να γράφει

θεατρικά έργα, αν και τα δύο πρώτα του έργα Vera and The Duchess of Padua, δεν ήταν πολύ επιτυχημένα. Εκείνη την περίοδο επίσης, ο Oscar άρχισε επίσης να γράφει και να διδάσκει για την «γεύση» - τι πρέπει να φορούν οι άνθρωποι και πώς πρέπει να διακοσμούν τα σπίτια τους. Πολλοί άνθρωποι ήθελαν να ακούσουν τις σκέψεις του για τη μόδα και έδωσε πολλές διαλέξεις τόσο στις ΗΠΑ όσο και στη Βρετανία. Παρόλο που αποφοίτησε με υψηλότερες τιμές από το Πανεπιστήμιο, απέτυχε στην προσπάθειά του να αποκτήσει επαγγελματική θέση είτε ως ομιλητής της Οξφόρδης είτε ως αρχαιολόγος. Στα τέλη του 1878, ο Wilde μετακόμισε στο Λονδίνο, όπου σύντομα μετακόμισε στο σπίτι του φίλου του, ενός πλούσιου ομοφυλόφιλου ζωγράφου ονόματι Frank Miles. Εκεί συνέχισε να εστιάζει στη συγγραφή ποίησης, δημοσιεύοντας την πρώτη του συλλογή, *Poems*, το 1881. (“Oscar Wilde Biography Writer (1854-1900),” n.d.) Μέχρι τότε ο Τύπος σατίριζε έντονα, όχι μόνο την ποίηση του Wilde αλλά και την προσωπικότητα του.

Ο Wilde αποφάσισε να υιοθετήσει μια ζωή σεβαστή από την Βικτωριανή κοινωνία και έτσι το 1884 παντρεύτηκε την Constance Lloyd και απέκτησε μαζί της δύο γιούς. Έγινε μέχρι και συντάκτης του World of Women, ένα πολύ αξιολόγο μηνιαίο δημοσίευμα. Αλλά η αξιοπρέπεια ήταν μια φοβερή επιβάρυνση για τον Wilde, και μέχρι και το 1886 επισκεπτόταν στην Οξφόρδη για να έρθει σε επαφή με νέους άντρες. Λίγο αργότερα, χώρισε με τη σύζυγό του - ισχυριζόμενος ότι είχε παραμείνει μακριά από το σπίτι για τόσο πολύ καιρό που είχε ξεχάσει την τοποθεσία του - και έκοψε τους δεσμούς με το μεγαλύτερο μέρος της οικογένειάς και των πνευματικών του συνομηλίκων. Βυθίστηκε στη ζωή του ποτού και της συντροφιάς των ανδρών. Κατά ειρωνικό τρόπο, κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου (1888-1895) γράφτηκαν τα περισσότερα σημαντικά έργα του Wilde. Μετά το 1888, πέρασε σχεδόν όλο το χρόνο του γράφοντας τα έργα για τα οποία τον θυμόμαστε τώρα. Έγραψε δύο βιβλία παραμυθιών για τα παιδιά του, το **The Happy Prince** και το **A House of Pomegranates** και στην συνέχεια έγραψε ένα βιβλίο με σύντομες ιστορίες, το **Lord Arthur Savile’s Crime**. Τότε ήταν που έγραψε το μυθιστόρημα υπογραφή του : *Dorian Gray*. Το σιωπηλό ομοφυλοφιλικό θέμα του μυθιστορήματος θεωρήθηκε ανήθικο από την βικτωριανή κοινωνία, μια κοινωνία στην οποία η ομοφυλοφιλία θεωρήθηκε όχι μόνο ανήθικη αλλά και αφύσικη, αλλά ήταν επίσης ένα σοβαρό ποινικό αδίκημα τιμωρούμενο με φυλάκιση. Το μυθιστόρημα λέει την ιστορία του Dorian Gray, ενός εξαιρετικά όμορφου νεαρού άνδρα, και την εγωιστική του επιδίωξη αισθησιακών απολαύσεων. Όταν ο φίλος του Basil ζωγραφίζει το πορτρέτο του, ο Dorian εκφράζει την ευχή του να μπορεί να παραμείνει για πάντα τόσο γοητευτικός όσο και το πορτρέτο: «Θα έδινα τα πάντα, θα έδινα την ψυχή μου γι' αυτό». Λίγο αργότερα, ανακαλύπτει ότι η επιθυμία του έχει γίνει πραγματικότητα. Όσο πιο διεφθαρμένος και ανήθικος γίνεται, τόσο πιο ηλικιωμένη και πιο άσχημη εμφανίζεται η εικόνα του στο πορτρέτο, ενώ ο ίδιος διατηρεί την όμορφη και νεανική εμφάνισή του. Μετά από πολλά ανήθικης ζωής, ο Dorian βρίσκεται μόνος του με την βαριά του συνείδηση για όλα τα δεινά που είχε προκαλέσει στους συνανθρώπους του. Δεν αντέχει πλέον να κοιτάζει το πορτρέτο, που του θυμίζει τον τρόπο που ζούσε τόσα χρόνια και αποφασίζει να τον καταστρέψει με το μαχαίρι του. (Oyvind Olsholt, 2003)

Μεταξύ του 1892 και του 1895 ο Oscar επέστρεψε στην συγγραφή έργων. Έγραψε τα έργα: **Lady Windermere’s Fan**, **A Woman of No Importance** και **An Ideal Husband**. Το 1895 έγραψε το δημοφιλές *The Importance of Being Earnest*. Θεωρείται από πολλούς ότι είναι η τέλεια σύγχρονη κωμωδία στην αγγλική γλώσσα. Το έργο αυτό βασίζεται σε στοιχεία σάτιρας και μελοδράματος απεικονίζοντας ένα πολύ συγκεκριμένο είδος κοινωνίας. (John Stokes, 2014)

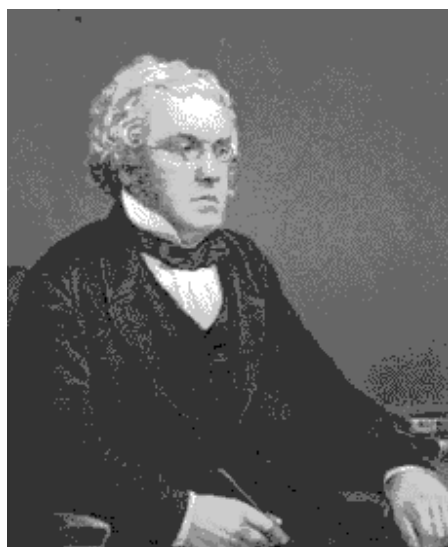
Ο Oscar, όπως προαναφέρθηκε, ήταν παντρεμένος και είχε δύο παιδιά με την Constance ωστόσο πάντα προτιμούσε την συντροφιά του ανδρικού φύλου. Εκείνη την εποχή η ομοφυλοφιλία ήταν παράνομη στην Αγγλία και ο Wilde ήρθε αντιμέτωπος με δημόσιες δηλώσεις που τον αναγνώρισαν ως ομοφυλόφιλο, αλλά δεν έφυγε ποτέ από την Αγγλία εκείνη την περίοδο της ζωής του παρά την πίεση που του ασκούσαν. Αργότερα συνελήφθη και απεστάλη στη φυλακή για δύο χρόνια. Η φυλακή στη βικτωριανή Αγγλία ήταν πολύ δύσκολη. Οι φυλακισμένοι ασκούσαν καθημερινά

σκληρή εργασία και ο Oscar δεν ήταν συνηθισμένος σε αυτό. Λίγο μετά την αποφυλάκισή του, το 1897, έγραψε ένα μακρύ ποίημα για την εμπειρία του που ονομάζεται **The Ballad of Reading Gaol**, η οποία περιγράφει τη φρίκη της φυλακής και την τρομερή επίδρασή της στους κρατούμενους. Ο Wilde μετακόμισε στη Γαλλία αφού έφυγε από τη φυλακή, αλλά η υγεία του ήταν σε πολύ κακή κατάσταση. Εκεί χρησιμοποίησε το όνομα Sebastian Melmoth και έζησε με τα πολύ λίγα χρήματα που του είχαν απομείνει. Πέθανε στο Παρίσι στις 30 Νοεμβρίου 1900.

Σήμερα ο Oscar Wilde έχει αφήσει το σημάδι του περισσότερο ως κοινωνικός σχολιαστής. Το πιο γνωστό του μυθιστόρημα : *Dorian Gray*, εάν και τότε άφησε άσχημες κριτικές και δεν είχε γίνει αποδεκτό από την Βικτωριανή κοινωνία , σήμερα ακόμα διαβάζεται και θαυμάζεται από τον αναγνωστικό κοινό και τους μελετητές της λογοτεχνίας. Πολλά από τα έργα του θεωρούνται σημαντικά ωστόσο το τελευταίο του έργο : *The Importance of Being Earnest* , παραμένει ένα αριστούργημα του 19^{ου} αιώνα. Όπως και τα παλαιότερα του έργα, το *The Importance of Being Earnest*, είναι γεμάτο από πνευματικά και έξυπνα λόγια, αλλά όλα τα δρώμενα στην κοινωνία της μεσαίας τάξης που περιγράφει χλευάζονται. Είναι θαυμάσια αστείο και συγκινητικά κοντά στην πραγματική ιστορία της ζωής αυτού του λαμπρού αλλά τραγικού συγγραφέα.

1.3.4 William Makepeace Thackeray (1811-1863)

Ο William Makepeace Thackeray γεννήθηκε στις 18 Ιουλίου 1811 στην Καλκούτα της Ινδίας. Ήταν το μοναδικό παιδί του Richmond και της Anne Thackeray. Η οικογένειά του είχε περιουσίες στην εταιρεία Ανατολικής Ινδίας για δύο γενιές. Ο πατέρας του Richmond Thackeray πέθανε από πυρετό το 1815 και τότε ο William στάλθηκε σπίτι στην Αγγλία σε ηλικία πέντε ετών για να εκπαιδευτεί. Ήταν ένα πρόωρο παιδί και έδειξε ένα ιδιαίτερο ταλέντο για το σχέδιο και την ζωγραφική. Είναι γνωστός για τα σατιρικά του έργα, ιδιαίτερα το *Vanity Fair*, ένα πανοραμικό πορτρέτο της αγγλικής κοινωνίας. (“William Makepeace Thackeray,” n.d.-a)

Εικόνα : William Makepeace Thackeray

Περίπου το 1818 η μητέρα του Thackeray παντρεύτηκε έναν μηχανικό και συγγραφέα. Το 1821 και οι δύο μετακόμισαν πίσω στην Αγγλία και επανενώθηκαν με τον Thackeray, ο οποίος ανέπτυξε στενή σχέση με τον πατριό του. Όταν ο Thackeray ήταν έντεκα, στάλθηκε στην αριστοκρατική σχολή του Charterhouse. Οι συμμαθητές τον περιέγραψαν ως μαθητή που δεν ήταν πολύ σοβαρός αλλά ιδιαίτερα κοινωνικός. Επίσης, δεν απολάμβανε ή συμμετείχε σε αθλήματα ή παιχνίδια, εντούτοις ενστερνίστηκε την συμπεριφορά των ευγενών, κάτι το οποίο αργότερα υποστήριξε. Στην πραγματικότητα ο Thackeray έλαβε την «εκπαίδευση ενός τζέντλεμαν» στα ιδιωτικά πανεπιστήμια και οι καταχρήσεις που υπέστη σε αυτά τα ιδρύματα έγιναν η βάση για ορισμένες πληροφορίες που πρόσθεσε στα δοκίμια του, όπως τα *The Roundabout Papers*, καθώς και στα μυθιστορήματα. Σπούδασε επίσης τις κλασικές γλώσσες και τη λογοτεχνία. Αυτά επηρέασαν τα μυθιστορήματά του περισσότερο από κάθε τι άλλο. Το 1829 πήγε στο Cambridge και αργότερα εισήλθε στο Πανεπιστήμιο Trinity. Ήταν μέτριος φοιτητής και έτσι παράτησε τις σπουδές του τον επόμενο χρόνο, πεπεισμένος ότι δεν άξιζε τον κόπο να περάσει περισσότερο χρόνο επιδιώκοντας ένα δεύτερο πτυχίο σε ένα ακατάλληλο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ωστόσο, ο Thackeray δημιούργησε φιλίες στο Cambridge, οι οποίες ήταν διαρκείς, μια παο τις πιο σημαντικές ήταν με τον Edward Fitzgerald. Και ενώ απέτυχε να διακρίνει τον εαυτό του στο σχολείο, ανέπτυξε την αγάπη για τον Horace και άλλους κλασσικούς συγγραφείς.

Αφού εγκατέλειψε το Cambridge, ο Thackeray ταξίδεψε στη Γερμανία. Από εκεί πήρε πολλές γνώσεις για την γερμανική ρομαντική λογοτεχνία και υιοθέτησε έναν αυξανόμενο σκεπτικισμό για τη θρησκευτική διδασκαλία. Ο χρόνος που πέρασε εκεί αντανακλάται στα κεφάλαια "Pumpnickel" του έργου *Vanity Fair*. Μετά την επιστροφή του Thackeray στο Λονδίνο, άρχισε να σπουδάζει νομική στο Middle Temple. Αφοσιώθηκε στις μοντέρνες αλλά και ακριβές συνήθειες κατανάλωσης αλκοόλ και ενασχόλησης με τυχερά παιχνίδια που είχε αποκτήσει στο Cambridge. Σύντομα έπιασε δουλειά σε ένα εβδομαδιαίο έντυπο, το *The National Standard*, το οποίο ανέλαβε ως εκδότης και ιδιοκτήτης. Αν και απέτυχε γρήγορα, έδωσε στον Thackeray μια πρώτη γεύση από τον κόσμο της δημοσιογραφίας στο Λονδίνο.

Η κληρονομιά που απέκτησε εκείνη την εποχή εξαφανίστηκε σύντομα σε κακές επιχειρηματικές δραστηριότητες, κακές επενδύσεις και δάνεια σε άπορους φίλους. Αυτή η οικονομική καταστροφή ώθησε τον Thackeray από την αδράνεια σε σοβαρή ενασχόληση ως δημοσιογράφος. Αφού δοκίμασε για λίγο τη ζωή ενός καλλιτέχνη στο Λονδίνο και το Παρίσι το 1834 και το 1835, ο Thackeray άρχισε να δουλεύει για περιοδικά όπως το περιοδικό *Fraser's The Morning Chronicle* και στην συνέχεια με πολύ μεγαλύτερη επιτυχία, στο *Punch*. Αργότερα στο Παρίσι συνάντησε την

Isabella Shawe την οποία παντρεύτηκε το 1836. Μαζί απέκτησαν δύο κόρες. Μετά τη γέννηση μιας από τις κόρες τους, η σύζυγός του άρχισε να υποφέρει από κατάθλιψη και τότε ο γάμος τους ξεκίνησε να αποτυγχάνει. Ο Thackeray παρέμεινε κοντά στις κόρες του καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του. Η κακιά κατάληξη του γάμου του όμως είχε βαθιές επιπτώσεις στη ζωή του και αντικατοπτρίστηκε στους χαρακτήρες των μυθιστορημάτων του. ("William Makepeace Thackeray," n.d.-b)

Η εμπειρία που είχε με τη σύζυγό του τον έκανε λιγότερο σκληρό στις κρίσεις του, και άρχισε να εκτιμά την εσωτερική αγάπη ως το καλύτερο πράγμα στη ζωή. Αυτές οι νέες αντιλήψεις εμφανίστηκαν με τον καλύτερο τρόπο στις πρώτες ιστορίες του, "**The History of Samuel Titmarsh and the Great Hoggarty Diamond**" (1841) Ο Thackeray έγραψε έπειτα μια σειρά εγγράφων σατιρίζοντας τον τρόπο ζωής του. Η σειρά που ονομάστηκε "Men's Wives," έδωσε μια ώριμη αίσθηση κωμωδίας και τραγωδίας ταυτόχρονα. Το 1844 έγραψε το *With The Luck of Barry Lyndon (1844)* όπου εκεί επέστρεψε σε ένα προηγούμενο θέμα. Κεντρικό θέμα του έργου είναι η καταστροφή του νεαρού χαρακτήρα του βιβλίου με ψευδή ιδεώδη συμπεριφοράς. Μεταξύ 1844-1851 και αφού συνεισφερε τακτικά στο περιοδικό Punch, ο Thackeray πέτυχε τελικά την ευρεία αναγνώριση που τόσο ήθελε γράφοντας το : **The Snobs of England, by one of themselves.**

Το 1847, η αναγνώριση του Thackeray άλλαξε για πάντα μετά τη συγγραφή του *Vanity Fair*. Ήταν το πρώτο έργο που δημοσίευσε με το δικό του όνομα. Το βιβλίο αναφέρετε στην επίπεδη ανθρώπινη συμπεριφορά και στις ανθρώπινες αδυναμίες. Το όνομα :Vanity Fair αντιπροσωπεύει μεταφορικά την ανθρώπινη κατάσταση. Το μυθιστόρημα ασχολείται κυρίως με τις συνυφασμένες περιουσίες δύο γυναικών, της Amelia Sedley και Becky Sharp, η οποία είναι και ίσως ο πιο αξιομνημόνευτος χαρακτήρας που έχει δημιουργήσει ποτέ ο Thackeray. Η έφηβη Becky είναι ο κεντρικός χαρακτήρας του μυθιστορήματος και ο άνθρωπος γύρω από τον οποίο περιστρέφονται όλοι οι υπόλοιποι χαρακτήρες. Ο κύριος στόχος αυτού του μυθιστορήματος είναι να παρουσιάσει τους κενόδοξους γάμους που είχαν στόχο την απόκτηση πλούτου και δύναμης. Αυτό που έκανε το έργο να ξεχωρίσει είναι η πλούσια κίνηση και το είδος των αρχών της κοινωνίας του 19ου αιώνα. Αυτά καθιστούν το *Vanity Fair* ως το μεγαλύτερο επίτευγμα του Thackeray. Η αφηρημένη δεξιοσύνη, ο λεπτός χαρακτήρας και η περιγραφική δύναμη που παρουσιάζεται στο έργο το καθιστά σαν ένα από τα εξαιρετικά μυθιστορήματα της εποχής του.

Η μεταγενέστερη καριέρα του Thackeray περιελάμβανε μια ανεπιτυχή καμπάνια που έκανε για το Κοινοβούλιο ως υποψήφιος το 1857 και δύο διαλέξεις του για τις Ηνωμένες Πολιτείες το 1852 και το 1855. Ως ιδρυτικός συντάκτης του περιοδικού Cornhill εργάστηκε για αυτό από το 1859 έως το 1862. Ο Thackeray ήταν ένας ευχάριστος άνθρωπος που αγαπούσε το καλό φαγητό και το κρασί. Δυστυχώς, όντας άρρωστος για τα περισσότερα από τα τελευταία του χρόνια και αισθάνθηκε ότι είχε χάσει μεγάλο μέρος της δημιουργικής του ώθησης και πέθανε από ένα εγκεφαλικό επεισόδιο το 1863. ("William Makepeace Thackeray," n.d.-c) Παρά το γεγονός ότι κατέκρινε την κοινωνία, ο Thackeray παρέμεινε ιδιαίτερα συντηρητικός. Ήταν ένας από τους πρώτους Άγγλους συγγραφείς της εποχής εκείνης που κατάφερε να απεικονίσει την κοινοτυπία με ρεαλισμό.

1.3.5 Jane Austen (1775-1817)

Η Jane Austen γεννήθηκε στις 16 Δεκεμβρίου 1775 στο Hampshire. Ήταν μια αγγλίδα συγγραφέας που έδωσε στο μυθιστόρημα έναν ιδιαίτερο σύγχρονο χαρακτήρα μέσα από τον τρόπο που χειριζόταν την ζωή των απλών ανθρώπων στην καθημερινότητα. Τα μυθιστορήματά της καθόρισαν το μυθιστόρημα της εποχής, αλλά και παρέμειναν «κλασσικά» και δημοφιλή κομμάτια μέχρι και δύο αιώνες μετά το θάνατό της. ("Jane Austen ENGLISH NOVELIST," n.d.) Ο πατέρας της ήταν διακεκριμένος κλασικός λόγιος και η μητέρα της Jane ήταν κηπουρός και μητέρα οκτώ

παιδιών. Τα αγόρια έλαβαν κλασική εκπαίδευση, ενώ τα κορίτσια εκπαιδεύονταν στη διαχείριση του νοικοκυριού.

Εικόνα : Jane Austen

Το 1784 οι αδελφές της οικογενείας, Jane και Cassandra, πήγαν στο Abbey School για δύο χρόνια. Κατά τη διάρκεια της ζωής της, η Jane ήταν ιδιαίτερα κοντά στον πατέρα της και την μεγαλύτερη αδελφή της, η ίδια και η Cassandra αργότερα συνεργάστηκαν στην δημοσίευση ενός βιβλίου. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η Jane και η αδελφή αρρώστησαν με τύφο και η Jane σχεδόν υπέκυψε στην ασθένεια. Μετά από μια σύντομη περίοδο της επίσημης εκπαίδευσης των αδελφών που περικόπηκε από οικονομικούς περιορισμούς, επέστρεψαν στο σπίτι και έζησαν με την οικογένεια τους. (“Jane Austen Biography Writer (1775–1817),” n.d.) Παρ’όλα αυτά, πριν από την ηλικία των δεκαέξι, η Jane είχε γεμίσει τρία τετράδια με ιστορίες, ποιήματα και θεατρικά έργα. Μέχρι το 1796 είχε ολοκληρώσει τα έργα **Sense and Sensibility**, **Pride and Prejudice** και **Northanger Abbey**. Το 1801 η οικογένεια μετακόμισε στο Bath όπου εκεί η Jane ερωτεύτηκε έναν άντρα του οποίου ο ξαφνικός θάνατος την στιγμάτισε και δεν κατάφερε να συνέλθει ποτέ πλήρως. Ο πατέρας τους πέθανε το 1805 και τότε οικονομικές ανησυχίες έγιναν ένα συνεχές πρόβλημα στην οικογένεια.

Τα πρώτα γνωστά της έργα χρονολογούνται από το 1787 και από τότε μέχρι το 1793 έγραψε ένα μεγάλο όγκο υλικού που σώζεται σε τρία χειρόγραφα : Τόμος πρώτος, δεύτερος και τρίτος. Αυτά

περιέχουν θεατρικά έργα, στίχους, σύντομα μυθιστορήματα και άλλες πεζογραφίες και δείχνουν ότι η Austen ασχολήθηκε με την παρωδία των υφιστάμενων λογοτεχνικών μορφών και κυρίως με τα είδη του συναισθηματικού μυθιστορήματος και της συναισθηματικής κωμωδίας. Το 1811 δημοσίευσε το πρώτο της βιβλίο το **Sense and Sensibility**, ακολουθούμενο από το **Pride and Prejudice** (1813) και το **Mansfield Park** (1814). Το 1816, στην ηλικία των 41 ετών, η Jane άρχισε να αρρωσταίνει όλο και περισσότερο με την νόσο από την νόσο του Addison. Έκανε εντυπωσιακές προσπάθειες να συνεχίσει να γράφει με φυσιολογικό ρυθμό, αλλά σε κάποιο σημείο η κατάστασή της επιδεινώθηκε σε τέτοιο βαθμό που σταμάτησε την προσπάθεια. Πέθανε στις 18 Ιουλίου το 1817, στο Winchester.

Η Jane δημιούργησε έναν δικό της κοινωνικό κόσμο στα βιβλία της. Τα μυθιστορήματά της έχουν μια μοναδική και λεπτή γοητεία, με ένα πρωτοφανές μείγμα ευκρίνειας, διασκεδάσης, πνεύματος και σοφίας. Η άποψη της Jane Austen για τον κόσμο και την ανθρώπινη φύση είχε τις ρίζες της στον 18ο αιώνα. Στη Βρετανία ο 18ος αιώνας γύρισε την πλάτη του στις υπερβολές του προηγούμενου αιώνα που είχαν οδηγήσει σε εμφύλιο πόλεμο. Τα μυθιστορήματα της Austen περιείχαν μεγάλο ρεαλισμό και μετέδιδαν την αίσθηση στον αναγνώστη ότι η ίδια η συγγραφέας είχε επισκεφθεί τα μέρη που περιέγραφε και γνώριζε προσωπικά τους χαρακτήρες των βιβλίων της. Μπορεί να θεωρηθεί σύγχρονος μυθιστοριογράφος επειδή επικεντρώθηκε στα ανθρώπινα όντα και τις αμοιβαίες αντιδράσεις τους. Η συγγραφή μυθιστορημάτων στην εποχή της Jane θεωρούνταν από πολλούς ασήμαντη, ωστόσο η ίδια ήταν αποφασισμένη να πείσει το κοινό να εκλάβει σοβαρά το μυθιστόρημα, όπως γινόταν άλλωστε και με τα υπόλοιπα λογοτεχνικά είδη βιβλίων. Εκτός από τις παρατηρητικές και περιγραφικές της ικανότητες της, η Jane Austen ήταν ηθικολόγος, και πίστευε σταθερά σε έναν ηθικό κώδικα με τον οποίο έκρινε την ανθρώπινη συμπεριφορά. Ήταν ένας κώδικας βασισμένος στην ειλικρίνεια που μετριάζεται από τον ρεαλισμό, και την "καλή λογική". Σε κάθε ένα από τα μυθιστορήματα της η ηρωίδα κερδίζει μόνο αυτό που επιθυμούσε η καρδιά της, αφού μάθει πρώτα την αυτογνωσία. Αυτό που εμποδίζει αυτή τη γνώση είναι συχνά μια λανθασμένη εικόνα και οι λόγοι γι' αυτό είναι η απειρία και η επιπολαιότητα. Μόνο η εμπειρία και η μακρά συνεργασία μπορούν να αποκαλύψουν την αληθινή φύση ενός ατόμου στα έργα της Austen.

Στα πρώτα της μυθιστορήματα **Sense and Sensibility** και **Northanger Abbey**, η πηγή της κωμωδίας της ήταν στην ουσία η σύγκυση ενός ανώριμου μυαλού ανάμεσα στην ζωή και την λογοτεχνία. Από εκεί προχωρά στα μεταγενέστερα της μυθιστορήματα στην έκθεση των πιο φυσιολογικών ταραχών και ψευδαισθήσεων της ανθρωπότητας. Τα έργα **Mansfield**, **Emma** και **Persuasion** γράφτηκαν μετά από ένα διάστημα μεγαλύτερο των δέκα χρόνων και το μυαλό της Jane είχε πλέον "μεγαλώσει".

Ένα από τα πρώτα μυθιστορήματα που γράφτηκαν τότε στην αγγλική γλώσσα και ένα από τα πιο ευφυή, ήταν, όπως προαναφέρθηκε, το **Pride and Prejudice** (*Περηφάνια και προκατάληψη*), το οποίο ευχαριστεί ακόμη το αναγνωστικό κοινό διακόσια χρόνια μετά την δημοσίευσή του. Πρόκειται για ένα κλασικό έργο της αγγλικής λογοτεχνίας, γραμμένο με εντυπωσιακό πνεύμα και εξαιρετική οριοθέτηση χαρακτήρων, που επικεντρώνεται στην ταραχώδη σχέση μεταξύ της Elizabeth Bennet, κόρης ενός τζέντλεμαν, και του Fitzwilliam Darcy, πλούσιου γαιοκτήμονα. (Sarah Dillon, n.d.) Το μυθιστόρημα είναι γραμμένο σε ελαφρύ, ευάερο πεζό τόνο και οι σελίδες του είναι γεμάτες με γρήγορους, εξαιρετικά διασκεδαστικούς διάλογους, είναι μια κωμωδία των τρόπων, συγκρίσιμη με τις κωμωδίες του Σαίξπηρ. Το έργο αυτό περιέχει μια από τις πιο αγαπημένες ερωτικές ιστορίες στην αγγλική λογοτεχνία: τον έρωτα μεταξύ του Darcy και της Elizabeth. Όπως σε κάθε καλή ιστορία αγάπης, οι εραστές πρέπει να ξεφύγουν και να ξεπεράσουν πολλά εμπόδια, ξεκινώντας από τις εντάσεις που προκαλούνται από τις προσωπικές του ζωές. Η περηφάνια της Elizabeth την οδηγεί στο να υποτιμήσει τον Darcy και η προκατάληψη του Darcy ενάντια στην κατώτερη κοινωνική θέση της Elizabeth τον τυφλώνει για αρκετό καιρό στις πολλές

αρετές της. Το βιβλίο αυτό απεικονίζει επίσης μια κοινωνία στην οποία η φήμη μιας γυναίκας είναι υψίστης σημασίας. Μια γυναίκα αναμένεται να συμπεριφερθεί με ορισμένους τρόπους. Η υπέρβαση των κοινωνικών κανόνων την καθιστά ευάλωτη στην οστρακισμό. Το *Pride and Prejudice* εμφανίζεται σταθερά κοντά στην κορυφή των "πιο αγαπημένων βιβλίων" μεταξύ των μελετητών της λογοτεχνίας και του ευρέος κοινού. Έχει γίνει ένα από τα πιο δημοφιλή μυθιστορήματα της αγγλικής λογοτεχνίας και άνοιξε το δρόμο για πολλά αρχέτυπα που αφθονούν στη σύγχρονη λογοτεχνία. Η χρήση της σπασμωδικής ειρωνείας από τη Jane Austen, μαζί με το ρεαλισμό, το χιούμορ και τα κοινωνικά της σχόλια, έχει κερδίσει εδώ και καιρό την αναγνώριση της ανάμεσα στους κριτικούς, τους μελετητές και το λαϊκό κοινό. ("Jane Austen," n.d.)

Κεφάλαιο 2 : Επιρροές της Βικτωριανής Λογοτεχνίας

2.1 Μετασχηματισμός του ρόλου των φύλων

Κατά τη διάρκεια της βικτωριανής εποχής οι ρόλοι των ανδρών και των γυναικών έγιναν πιο οξείες από οποτεδήποτε στην ιστορία. Κατά τους προηγούμενους αιώνες ήταν συνηθισμένο οι γυναίκες να εργάζονται μαζί με τους συζύγους και τους αδελφούς στις οικογενειακές επιχειρήσεις. Καθώς ο 19ος αιώνας προχώρησε, οι άνδρες αφιερώθηκαν όλο και περισσότερο στον τόπο εργασίας τους - το εργοστάσιο, το κατάστημα ή το γραφείο. Οι σύζυγοι, οι κόρες και οι αδελφές έμειναν όλη μέρα στο σπίτι για να επιβλέπουν το νοικοκυριό. Ωστόσο οι γυναίκες άρχισαν να λαμβάνουν ένα νέο είδος εκπαίδευσης εκείνη την περίοδο και έτσι η θέση τους στην κοινωνία και η εικόνα τους στο αντρικό φύλο άλλαξε. Αντί να προσελκύσουν ένα νέο σύζυγο μέσα από της ικανότητες τους ως νοικοκυρές, τα κορίτσια της μεσαίας τάξης εκπαιδεύτηκαν σε διαφορετικές τακτικές γνωστές και ως «επιτεύγματα». Αυτά τα μάθαιναν είτε στο οικοτροφείο είτε από μια κυβερνάντα. Οι γυναίκες συνήθως παντρεύονταν μέχρι την ηλικία των 20 ετών. Ο γαμπρός ήταν συνήθως πέντε έτη μεγαλύτερος. Όχι μόνο αυτό ενίσχυσε την «φυσική» ιεραρχία μεταξύ των φύλων, αλλά έδινε μια λογική στην οικονομική σταθερότητα του σπιτιού. Ένας νεαρός άνδρας έπρεπε να είναι σε θέση να δείξει ότι έχει αρκετά χρήματα για να στηρίξει μια σύζυγο και οποιαδήποτε μελλοντικά παιδιά πριν ο πατέρας του κοριτσιού δώσει την άδειά του. Ορισμένα ατυχή ζευγάρια ήταν υποχρεωμένα να υπομείνουν μια δέσμευση διαρκείας δεκαετιών, πριν μπορέσουν να παντρευτούν. Οι νεαρές γυναίκες δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να παραμείνουν αγνές μέχρι το γάμο. Δεν τους επιτρεπόταν καν να μιλάνε με τους άνδρες αν δεν υπήρχε μια παντρεμένη γυναίκα ως συνοδός. Η τριτοβάθμια εκπαίδευση ή η επαγγελματική δουλειά ήταν τομέας στον οποίο καμία γυναίκα τότε δεν είχε θέση.

Παραδοσιακά, οι γυναίκες ορίστηκαν φυσικά και διανοητικά ως το «ασθενέστερο» φύλο, με κάθε τρόπο εξαρτώμενο από την αρσενική εξουσία. Δημόσια, οι άνδρες κυριάρχησαν σε όλες τις πολιτικές, νομικές και οικονομικές υποθέσεις. Στις γυναίκες δόθηκε επικουρικός ρόλος, με υπομονή και αυτοθυσία τις πρώτες θηλυκές αρετές. Η μητρότητα ήταν εξιδανικευμένη, παράλληλα με την παρθενική αθωότητα. Μέχρι το τέλος του αιώνα, ο μισογυνισμός ήταν ακόμα ισχυρός τόσο σε λαϊκό όσο και σε πνευματικό επίπεδο και η γυναικεία κατωτερότητα κηρύχθηκε αμετάβλητη. Αλλά η τότε μονάρχης, Βικτώρια - η οποία το 1837 ήταν μόλις 18 χρονών - ήταν κοινωνικά και συμβολικά ανώτερη από κάθε άλλο πολίτη της Βρετανίας, όλοι οι άνδρες θεωρούνταν συνταγματικά τα υποκείμενα της. ("Gender Ideology & Separate Spheres in the 19th Century," n.d.) Η εικόνα της βασίλισσας έδενε άλλη δύναμη στις γυναίκες της εποχής και αυτό ήταν ένα έναυσμα για την αρχή της αλλαγής και την παροχή δύναμης στην γυναίκα συγγραφέα του 19^{ου} αιώνα. Παραδειγματικό έργο πάνω στο θέμα είναι το έργο του Dickens «*Lady Windermere's Fan*».

2.2 Εκβιομηχάνιση – Παιδική εκμετάλλευση

Η βιομηχανική επανάσταση εμφανίστηκε κάπου ανάμεσα στα τέλη του 1700 και στις αρχές του 1800. Κατά τη διάρκεια της οποίας η βικτοριανή Αγγλία είδε πολλές περιπτώσεις παιδικής εκμετάλλευσης (εργάζονταν στα εργοστάσια και στα ορυχεία επειδή ήταν μικρότερα πιο εύκαμπτα και πληρωνόντουσαν λιγότερα χρήματα, πολλά από τα παιδιά αυτά εξαφανίστηκαν από τα ορφανοτροφεία). Η βιομηχανοποίηση έφερε μαζί της μια ανερχόμενη ή μεσαία τάξη της οποίας η αύξηση είχε σημαντική επίδραση στα ίδια τα κοινωνικά στρώματα: τους πολιτιστικούς κανόνες, τον τρόπο ζωής, τις αξίες και την ηθική. Παλαιότερα, στην πόλη, ο χώρος που εργάζονταν ήταν δίπλα ή ενσωματωνόταν στον χώρο εργασίας, καταλαμβάνοντας ουσιαστικά τον ίδιο γεωγραφικό χώρο. Η προσωπική ζωή των ανθρώπων και η εργασία τους ήταν συνδεδεμένες δραστηριότητες.

Το εργατικό δυναμικό ήταν πιθανώς αυτό που άλλαξε κατά κύριο λόγο κατά τη διάρκεια των βικτοριανών χρόνων. Από την προ-βιομηχανική επανάσταση όπου οι εξειδικευμένοι εργαζόμενοι δημιούργησαν το δικό τους πλούτο σε μεγάλα εργοστάσια. Πριν από τη βιομηχανική επανάσταση πολλοί άνθρωποι δούλευαν σε δικές τους φάρμες. Αργότερα όμως τα μεγάλα εργοστάσια έφεραν μηχανήματα τα οποία αντικατέστησαν τα εργατικά χέρια. Αυτό άφησε πολλούς εργαζόμενους στον δρόμο χωρίς εργασία. Μεγάλο μέρος του προβλήματος ωστόσο ήταν και η ταχεία αύξηση του πληθυσμού. Ο πληθυσμός της Αγγλίας σχεδόν διπλασιάστηκε μέσα σε ένα χρονικό διάστημα πενήντα ετών από περίπου 18 εκατομμύρια σε 30 εκατομμύρια ανθρώπους. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να ζουν σε περιοχές όπου υπήρχαν και όλα τα μεγάλα εργοστάσια. Το ατυχές κομμάτι είναι ότι δεν υπήρχαν αρκετές θέσεις εργασίας για να υποστηρίξουν όσους έχασαν τη δουλειά τους καθώς και τους μετανάστες που αναζητούσαν επίσης εργασία. Οι θέσεις εργασίας πληρώνονταν χαμηλά, απλώς και μόνο επειδή μπορούσαν να ωθήσουν τους ανθρώπους να εργαστούν με αυτόν τον ρυθμό. Οι άνθρωποι σχεδόν πέθαναν από την πείνα.

Τα παιδιά ήταν οι πρώτοι εργάτες στα εργοστάσια με μύλους που είχαν χτισθεί. Ο Charles Dickens αποκαλούσε αυτά τα μέρη εργασίας «σκοτεινούς σατανικούς μύλους». Παρόλο που πολλές ώρες εργασίας ήταν το έθιμο για τους γεωργούς και τους οικιακούς εργαζόμενους για γενιές, το εργοστασιακό εργασίας κατηγορήθηκε πως βασάνιζε τα παιδιά με ανθυγιεινές συνθήκες εργασίας, σκληρές τιμωρίες ως πειθαρχία, χαμηλούς μισθούς και άκαμπτες ώρες εργασίας. Η παιδική εργασία ήταν το κρίσιμο συστατικό που επέτρεψε την επιτυχία της Βρετανικής Βιομηχανικής Επανάστασης. (“Revealed: Industrial Revolution was powered by child slaves,” n.d.) Χαρακτηριστικό έργο πάνω σε αυτό το θέμα ήταν το «Hard Times του Dickens αλλά και το έργο της Emily Bronte «Often Rebuked, Yet Always Back Returning».

2.3 Διάκριση ανθρωπίνων τάξεων

Η βικτοριανή κοινωνία χωρίστηκε στην ανώτερη τάξη των ευγενών, στη μεσαία τάξη και στην εργατική τάξη. Η Βικτωριανή ανώτερη τάξη αποτελούσαν από τους Αριστοκράτες, τους Ευγενείς, τους Δούκες και άλλες πλούσιες οικογένειες που εργάζονται στα βικτοριανά δικαστήρια. Η ανώτερη τάξη κατείχε ισχυρές θέσεις εργασίας που της έδιναν εξουσία, καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και άλλες εγκαταστάσεις. Οι αριστοκρατικές οικογένειες από τις αρχές του 19ου αιώνα

είχαν ένα έντονο ενδιαφέρον για τον βιομηχανικό τομέα. Λόγω της μεταβαλλόμενης φύσης του βασικού βιοτικού επιπέδου του λαού, οι παραδοσιακές οικογένειες είχαν αρχίσει να εξαφανίζονται και άρχισε αντίθετα να εμφανίζεται ένας νέος συνδυασμός ευγενών με την σταθερά αυξανόμενη πλούσια τάξη. Αυτοί αποτελούσαν το ανώτερο στρώμα της κοινωνίας. Όσον αφορά την εκπαίδευση, εκείνοι που ανήκαν στις πλούσιες οικογένειες είχαν τους καλύτερους δασκάλους που τους παρείχαν εκπαίδευση. Το γεγονός ότι αντιπροσώπευαν τη βασιλική τάξη της Αγγλίας, έδωσε σε αυτό το κοινωνικό στρώμα ένα πλεονέκτημα σε όλα. Μπορούσαν να αγοράσουν ακριβά ρούχα που εισάγονταν από την Ευρώπη, γενικότερα παρείχαν άλλα πλούτη στην ζωή τους που ήταν πέρα από το οπτικό πεδίο των υπολοίπων κοινωνικών στρωμάτων.

Η μέση τάξη ήταν η επόμενη στην κοινωνική κατάταξη. Η βικτωριανή περίοδος ήταν πολύ ευημερούσα για τη μεσαία τάξη. Οι άνθρωποι της μεσαίας τάξης κατείχαν επίσης και διαχειρίστηκαν τεράστιες αυτοκρατορίες επιχειρήσεων. Ωστόσο ο αριθμός του πληθυσμού της μεσαίας τάξης στην αρχή της βικτωριανής εποχής περιοριζόταν σε λίγους ανθρώπους. Η Βιομηχανική Επανάσταση στα μέσα του αιώνα της εποχής προκάλεσε δραστικές αλλαγές στο βιοτικό επίπεδο των Βικτωριανών ανθρώπων της μεσαίας τάξης. Αυτό άνοιξε τις πόρτες για περισσότερες ευκαιρίες απασχόλησης και βοήθησε τους ανθρώπους να κερδίσουν μια αξιοπρεπή διαβίωση.

Το χαμηλότερο μεταξύ της κοινωνικής ιεραρχίας ήταν η εργατική τάξη. Αυτή η τάξη παρέμεινε μακριά από την πολιτική πρόοδο της χώρας και ήταν εχθρική προς τις άλλες δύο τάξεις. Αυτή η εργατική τάξη κατηγοριοποιήθηκε περαιτέρω σε ειδικευμένους εργαζόμενους και ανειδίκευτους εργάτες. Λόγω της επανάστασης, οι εργαζόμενοι στη βιομηχανία πήραν θέσεις εργασίας βελτιώνοντας έτσι τις συνθήκες διαβίωσής τους. Ωστόσο, οι ανειδίκευτοι εργαζόμενοι που βρίσκονταν κάτω από τους εξειδικευμένους παρέμειναν άνεργοι και ήταν ευάλωτοι στην εκμετάλλευση. Δεν είχαν πρόσβαση σε καθαρό νερό και φαγητό, εκπαίδευση για τα παιδιά τους ή σωστά ρούχα. Συχνά, ζούσαν στους δρόμους και έμεναν μακριά από το εργοστάσιο στο οποίο δούλευαν και έτσι έπρεπε να περπατήσουν για ώρες για να παραβρεθούν στην δουλειά τους κάθε μέρα. (“Social Life in Victorian England,” n.d.)

Αυτές οι έντονες κοινωνικές ανισότητες δεν περνούσαν απαρατήρητες από τους καλλιτέχνες της Βικτωριανής Αγγλίας. Παρείχαν έμπνευση για πολλά έργα που δημιουργήθηκαν εκείνη την περίοδο και αποτελούσαν έναυσμα για την αρχή συγγραφής πολλών βιβλίων όπως αυτό που έχει ήδη αναφερθεί, το έργο της Charlotte Bronte, «Jane Eyre».

2.4 Η παρακμή της θρησκείας

Η βικτωριανή εποχή ήταν αυτοσυνείδητα θρησκευόμενη. Το μεγαλείο της Μεγάλης Βρετανίας, που πίστευαν οι Βικτωριανοί - η ευημερία, οι πολιτικές ελευθερίες και η αυτοκρατορία - είχαν τις ρίζες τους στην χριστιανική και προτεσταντική πίστη. Ωστόσο, αν η θρησκεία άνθιζε, δεν θα έφερνε αρμονία. Η μετάβαση από τη θρησκευτική ενότητα στον πλουραλισμό έφερε μαζί της σύγκρουση και διαμάχη, με τους προτεστάντες να κυριαρχούν μεταξύ τους και εναντίον των καθολικών, οι ευαγγελικοί βρίσκονταν εναντίον των υψηλών χριστιανών κληρικών. Τόσο η πολιτική όσο και η κοινωνική ζωή διαιρέθηκε από τις συγκρούσεις των εκκλησιών και των θρησκειών. Το μεγαλύτερο πρόβλημα των εκκλησιών, ωστόσο, δεν ήταν οι διαφορές μεταξύ τους, αλλά οι αλλαγές στην ευρύτερη κοινωνία, ιδίως η συνεχιζόμενη εξάπλωση της βιομηχανίας και των μεγάλων πόλεων και η εμβάθυνση των ταξικών διαιρέσεων. Οι εκκλησίες ανταποκρίθηκαν με τη χαρακτηριστική τους ενέργεια και αποφασιστικότητα, καθιστώντας τη θρησκεία πιο σχετική με τη βρετανική κοινωνία το 1850 από ό, τι πριν από έναν αιώνα. Όμως, παρά τις προσπάθειές τους, απέτυχαν σε μεγάλο βαθμό να κερδίσουν την υπακοή των αστικών λαϊκών τάξεων και μέχρι το 1900 έχασαν την δύναμη τους στις χαμηλές, υψηλές και στις αξιοσέβαστες μεσαίες τάξεις. Τα

στοιχεία της παρακμής ήταν εμφανή πολύ πριν από το 1914.

Η μελέτη των γραφών ως ιστορικά κείμενα, και επιστημονικές εξελίξεις όπως «Η θεωρία της εξέλιξης» του Charles Darwin κατέστησε πιο δύσκολο για πολλούς μορφωμένους ανθρώπους να αποδεχθούν την κυριολεκτική αλήθεια που τους παρουσίαζε η Βίβλος. Η θεωρία του Δαρβίνου δεν άλλαξε μόνο την πολιτική σκέψη, συμβάλλοντας στον φασισμό, τον κομμουνισμό και δύο παγκόσμιους πολέμους. Επίσης άλλαξε τη σκέψη μεγάλου αριθμού ανθρώπων στις δυτικές κοινωνίες. Οι αξίες που βασιζόνταν σε αιώνες ιουδαίο-χριστιανικής διδασκαλίας για την αγιότητα του γάμου και της ανθρώπινης ζωής γενικά άρχισαν να διαβρώνονται. Η θεωρία του Δαρβίνου δεν παρείχε μόνο μια εναλλακτική εξήγηση στην βιβλική παρουσίαση της δημιουργίας, οδήγησε αποτελεσματικά σε αμφιβολίες για τα πάντα στη Βίβλο, συμπεριλαμβανομένων των ηθικών νόμων. Μερικοί διανοούμενοι και συγγραφείς απέρριψαν εντελώς τη διδασκαλία του Χριστιανισμού. Άλλοι, όπως ο ποιητής Alfred Tennyson, προσκολλήθηκαν στην πίστη τους. Ο ίδιος πάνω σε αυτό το θέμα έγραψε το έργο του «In memoriam». (“RELIGION,” n.d.)

Κεφάλαιο 3 : Δημιουργία ιστοσελίδας Wordpress

Το WordPress είναι ένα ελεύθερο και ανοιχτού κώδικα σύστημα διαχείρισης περιεχομένων βασισμένο στις γλώσσες PHP και MySQL. Τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα του περιλαμβάνουν αρχιτεκτονική με plugins και templates. Συνδέεται περισσότερο με το blogging, αλλά υποστηρίζει άλλους τύπους περιεχομένου ιστολογίων, συμπεριλαμβανομένων πιο παραδοσιακών λιστών αλληλογραφίας και φόρουμ, γκαλερί μέσω και ηλεκτρονικών καταστημάτων. Χρησιμοποιείται από περισσότερους από 60 εκατομμύρια ιστότοπους και είναι το πιο δημοφιλές σύστημα διαχείρισης ιστότοπων που χρησιμοποιείται. Το WordPress έχει επίσης χρησιμοποιηθεί για άλλους τομείς εφαρμογών, όπως συστήματα διάχυτης προβολής, κυκλοφόρησε στις 7 Μαΐου του 2003.

Οι χρήστες του WordPress ενδέχεται να εγκαταστήσουν και να αλλάξουν μεταξύ διαφορετικών θεμάτων. Τα θέματα επιτρέπουν στους χρήστες να αλλάζουν την εμφάνιση και τη λειτουργικότητα της ιστοσελίδας τους χωρίς να μεταβάλλουν τον κώδικα πυρήνα ή το περιεχόμενο του ιστότοπου. Τα θέματα μπορούν να εγκατασταθούν απευθείας μέσα από τον πίνακα ελέγχου ή οι φάκελοι θεμάτων μπορούν να αντιγραφούν απευθείας στον κατάλογο των θεμάτων. Τα θέματα WordPress ταξινομούνται γενικά σε δύο κατηγορίες: δωρεάν και premium. Πολλά δωρεάν θέματα παρατίθενται στον κατάλογο θεμάτων WordPress και τα θέματα υψηλής ποιότητας είναι διαθέσιμα για αγορά από μεμονωμένους προγραμματιστές του WordPress. Οι χρήστες του WordPress μπορούν επίσης να δημιουργήσουν και να αναπτύξουν τα δικά τους προσαρμοσμένα θέματα.

Το σύστημα με τα plugins του WordPress επιτρέπει στους χρήστες να επεκτείνουν τις λειτουργίες και τη λειτουργικότητα ενός ιστοτόπου ή ιστολογίου. Από τον Μάρτιο του 2017, το WordPress διαθέτει πάνω από 55.286 διαθέσιμα plugins, τα οποία προσφέρουν προσαρμοσμένες λειτουργίες και χαρακτηριστικά που επιτρέπουν στους χρήστες να προσαρμόζουν τις τοποθεσίες τους στις συγκεκριμένες ανάγκες τους.

Από τον Φεβρουάριο του 2017, το WordPress χρησιμοποιείται από το 58,7% όλων των ιστότοπων.

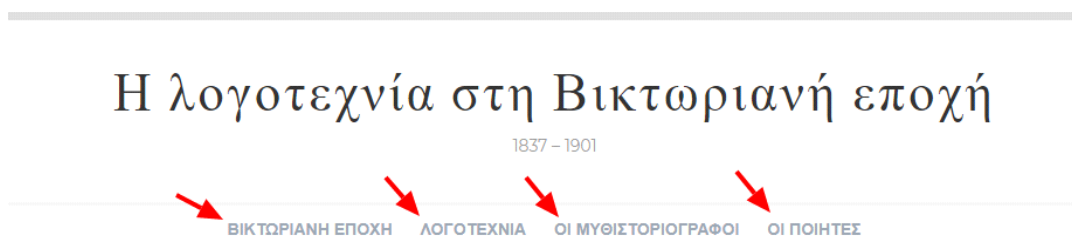
3.1 Σελίδες / Υποσελίδες

Το πρώτο βήμα για την δημιουργία της ιστοσελίδας μας είναι η επιλογή θέματος Wordpress. Για την συγκεκριμένη σελίδα επιλέχθηκε το θέμα [multipurpose blog](#). Στην συνέχεια επιλέχθηκαν τα πιο σημαντικά στοιχεία από την πτυχιακή εργασία και δημιουργήθηκε ένα σχεδιάγραμμα για την εικόνα της ιστοσελίδας. Αφού δοθεί τίτλος στην ιστοσελίδα μέσα από την **προσαρμογή – ταυτότητα ιστοτόπου – τίτλος & υπότιτλος**, το επόμενο βήμα είναι η δημιουργία της αρχικής σελίδας με γενικές πληροφορίες περιληπτικά για την Βικτωριανή εποχή. Μέσα από τον πίνακα ελέγχου , δημιουργία σελίδας με όνομα Βικτωριανή εποχή και προσθήκη πολυμέσων , την βασίλισσα Βικτώρια, μέσα από τις εικόνες της πτυχιακής εργασίας.

The screenshot shows the WordPress editor interface for a page titled "Βικτωριανή εποχή". The page content includes a paragraph about the Victorian era and a portrait of Queen Victoria. The right sidebar shows the "Δημοσίευση" (Publish) section with options for "Προσπεκτική αλλαγών", "Κατάσταση Δημοσίευσης", "Επιλογές", "Ορισμένες Δημόσια", "Επιλογές", "Ανεβώματα: 6", "Δημοσίευση: 5 Δεκ 2018 @ 17:21", "Επιλογές", "Αποστολή", and "Επιμόνηση". The "Χαρακτηριστικά σελίδας" (Page Settings) section shows "Γονιός" (Parent) set to "Χωρίς γονιό", "Πρότυπο" (Template) set to "Προεπιλεγμένο πρότυπο", and "Ξερά" (Language) set to "0". The "Χαρακτηριστική εικόνα" (Featured Image) section shows a thumbnail of the Queen Victoria portrait and a link to "Υποθέστε χαρακτηριστική εικόνα".

Εικόνα : αρχική σελίδα

Στην συνέχεια γίνεται η προσθήκη σελίδας. Αργότερα για να προστεθούν οι επόμενες σελίδες με σημαντικές πληροφορίες από την εργασία γίνεται προσθήκη σελίδας. Προστίθενται ακόμη μία σελίδα με τίτλο **Οι μυθιστοριογράφοι** , μαζί με την ήδη προϋπάρχουσα που ήταν η αρχική σελίδα, και ακόμη δύο σελίδες όμως μέσω page link. Οι σελίδες **Λογοτεχνία** , **Οι ποιητές**.

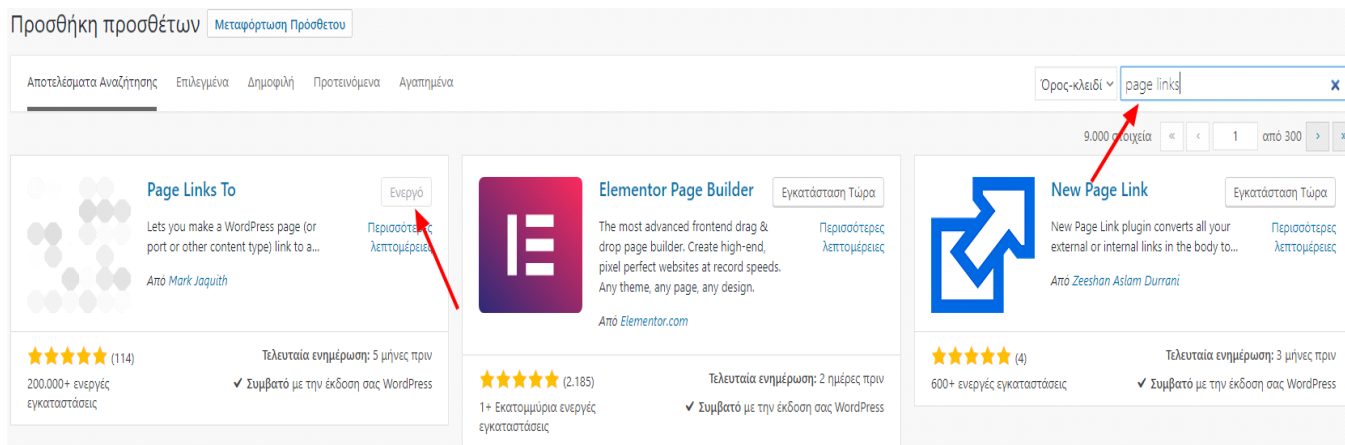

Σελίδες μενού

Εικόνα :

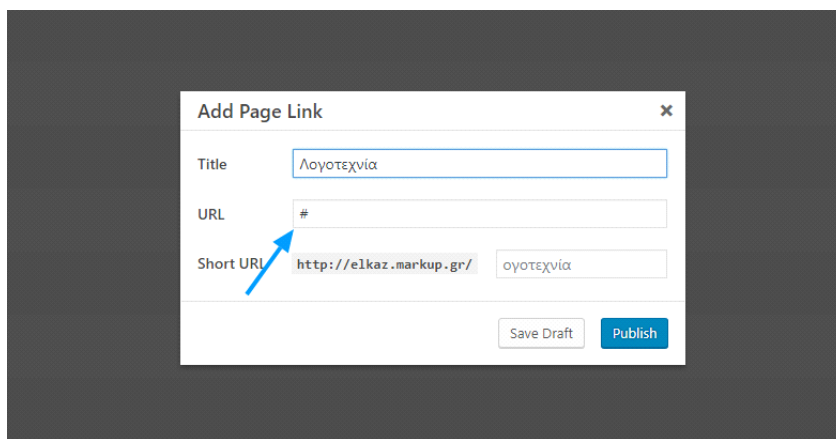
3.2 Page plugin

Ο λόγος που άλλαξε ο τρόπος προσθήκης σελίδας για τις σελίδες Λογοτεχνία και ποιητές ήταν επειδή ήταν απαραίτητο να προστεθούν σαν εξωτερικοί σύνδεσμοι και όχι σαν απλές σελίδες. Με αυτόν τον τρόπο όταν ο χρήστης πατάει πάνω σε αυτές τις δύο δεν θα μεταφέρεται σε διαφορετική σελίδα, απλώς θα εμφανίζονται οι υποσέλιδες κάτω από αυτές. Για να προστεθούν οι σελίδες *Λογοτεχνία*, *Οι ποιητές* ως εξωτερικοί σύνδεσμοι έπρεπε να προστεθεί στην ιστοσελίδα ένα **plugin**. Για να γίνει αυτό πηγαίνουμε μέσα από τον πίνακα ελέγχου στην επιλογή **πρόσθετα – νέο πρόσθετο** . Στην μπάρα αναζήτησης : **page links**.

Εικόνα : Plugin Wordpress

Για να δημιουργηθούν σελίδες ως εξωτερικοί σύνδεσμοι , στον πίνακα ελέγχου υπάρχει πλέον με το plugin αυτό η επιλογή add page link. Πηγαίνοντας σε αυτό έχουμε επιλογή ονόματος και τοποθέτησης URL για να μεταφέρεται ο χρήστης σε άλλη τοποθεσία. Ωστόσο επειδή δεν είναι αυτό το ζητούμενο, στην επιλογή URL μπαίνει το : #. Έτσι η σελίδα δεν μεταφέρει τον χρήστη πουθενά.

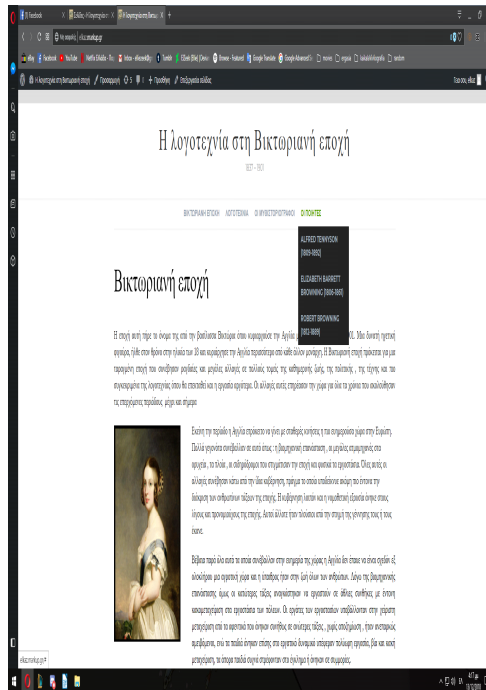
Εικόνα : σελίδα εξωτερικός

σύνδεσμος

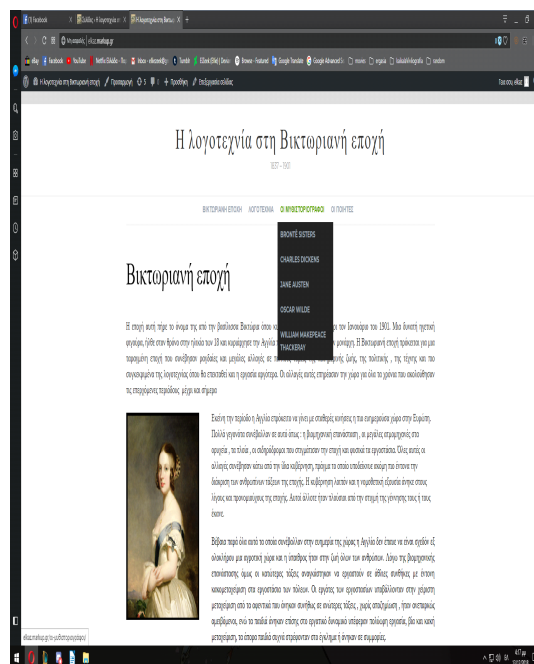
3.3 Σελίδες με γονέα

Στην συνέχεια δημιουργήθηκαν υποσελίδες, δηλαδή σελίδες με γονέα άλλες σελίδες, για να

προσθεθούν στον ιστότοπο περισσότερες λεπτομέρειες. Οι σελίδες που προστέθηκαν είναι γενικές πληροφορίες σχετικά με την λογοτεχνία, τα είδη της και τις επιρροές της, όλοι οι μυθιστοριογράφοι, ορισμένοι με περισσότερη λεπτομέρεια και σε άλλους αφιερώθηκαν ξεχωριστές σελίδες εφόσον οι περιγραφές τους στην εργασία ήταν εκτενής και τέλος προστέθηκαν όλοι οι ποιητές. Σε όλες αυτές τις σελίδες χρησιμοποιήθηκαν εικόνες από τον κάθε λογοτέχνη μέσα από την πτυχιακή εργασία.

Εικόνα : Οι ποιητές

Εικόνα : Οι μυθιστοριογράφοι

Όλες οι σελίδες με τους λογοτέχνες και τα είδη , επιρροές της λογοτεχνίας δημιουργήθηκαν μέσα από τον πίνακα ελέγχου – σελίδες προσθήκη νέας. Μπήκαν σαν υποσελίδες κάτω από άλλες από την επιλογή **γονέας**.

Επιρροές της λογοτεχνίας

Μόνιμος σύνδεσμος: <http://elkaz.markup.gr/νοτυχνία/επιρροές-της-λογοτεχνίας/> [Επέξεργασία](#)

Προσθήκη πολυμέσων

Οπτικός Κείμενο

Παράγραφος **B** *I*

Μετασχηματισμός του ρόλου των φύλων

Κατά τη διάρκεια της βικτοριανής εποχής οι ρόλοι των ανδρών και των γυναικών έγιναν πιο οξείς από οποτεδήποτε στην ιστορία. Κατά τους προηγούμενους αιώνες ήταν συνηθισμένο οι γυναίκες να εργάζονται μαζί με τους συζύγους και τους αδελφούς στις οικογενειακές επιχειρήσεις. Καθώς ο 19ος αιώνας προχώρησε, οι άνδρες αφιερώθηκαν όλο και περισσότερο στον τόπο εργασίας τους - το εργοστάσιο, το κατάστημα ή το γραφείο. Οι σύζυγοι, οι κόρες και οι αδελφές έμειναν όλη μέρα στο σπίτι για να επιβλέπουν το νοικοκυριό. Ωστόσο οι γυναίκες άρχισαν να λαμβάνουν ένα νέο είδος εκπαίδευσης εκείνη την περίοδο και έτσι η θέση τους στην κοινωνία και η εικόνα τους στο αντρικό φύλο άλλαξε. Αντί να προσελκύσουν ένα νέο σύζυγο

Επιρροές της λογοτεχνίας

Δημοσίευση

Προεπισκόπηση αλλαγών

Κατάσταση: Δημοσιεύτηκε [Επέξεργασία](#)

Ορατότητα: Δημόσιο [Επέξεργασία](#)

Δημοσίευση: 13 Δεκ 2018 @ 16:03 [Επέξεργασία](#)

[Διαγραφή](#) [Ενημέρωση](#)

Χαρακτηριστικά σελίδας

Γονέας

Λογοτεχνία

Πρότυπο

Προεπιλεγμένο πρότυπο

Σειρά

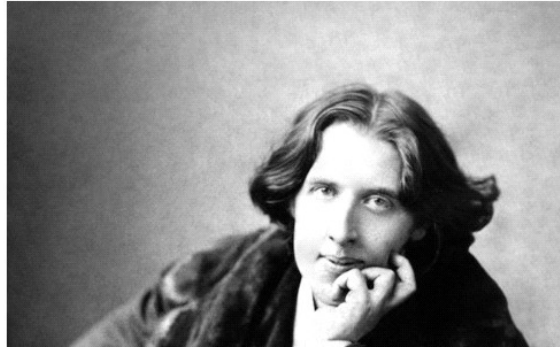
0

Εικόνα : Προσθήκη γονέα σε σελίδα

Οι σελίδες με γονέα κάποιες άλλες, εμφανίζονται μόνες τους με πληροφορίες και φωτογραφίες από την πτυχιακή εργασία.

Oscar Wilde

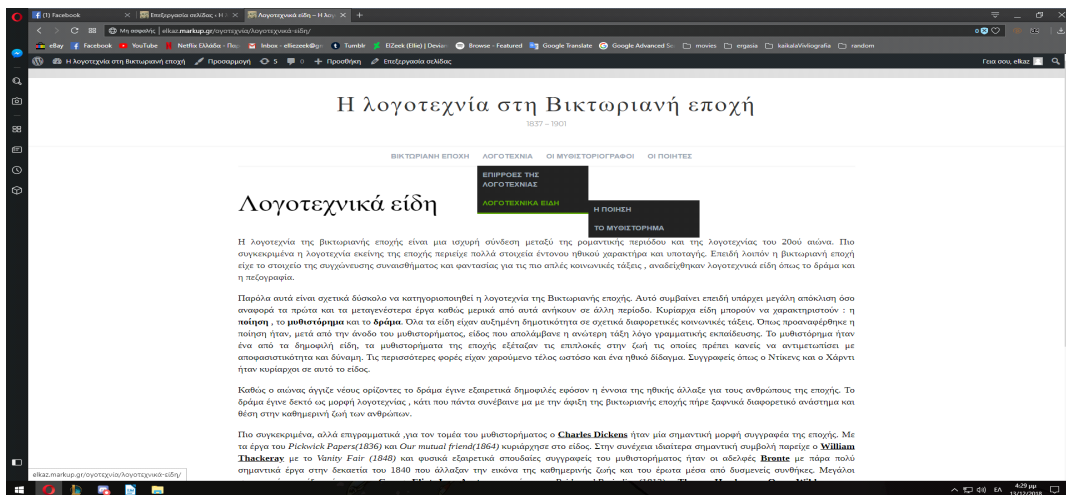
Ο Oscar Wilde γεννήθηκε στο Δουβλίνο στις 16 Οκτωβρίου 1854 σε μία από τις πιο διακεκριμένες οικογένειες της Ιρλανδίας. Ήταν Ιρλανδός θεατρικός συγγραφέας, μυθιστοριογράφος, ποιητής και κριτικός. Ήταν γνωστός για τη γραφή και την περίφημη φυλάκιση του για ομοφυλοφιλία. Ο πατέρας του Oscar ήταν ένας σημαντικός γιατρός και πολύ γνωστή λογοτεχνική οικοδέσποινα – φημίζεται για το γεγονός ότι έκανε πολλά πάρτι για συγγραφείς και καλλιτέχνες. Το όνομά ήταν Oscar Fingal O'Flahertie Wills Wilde. Εκπαιδεύτηκε στο Royal School του Portora, στο Enniskil και τελικά στο Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης.

του Oscar Wilde

Εικόνα : Σελίδα

Στα *Λογοτεχνικά Είδη*, όπου είναι μια σελίδα που έχει ήδη γονέα, προστέθηκαν δύο σελίδες, *Η ποίηση* και *Το μυθιστόρημα* με γονέα την σελίδα *Λογοτεχνικά Είδη*.

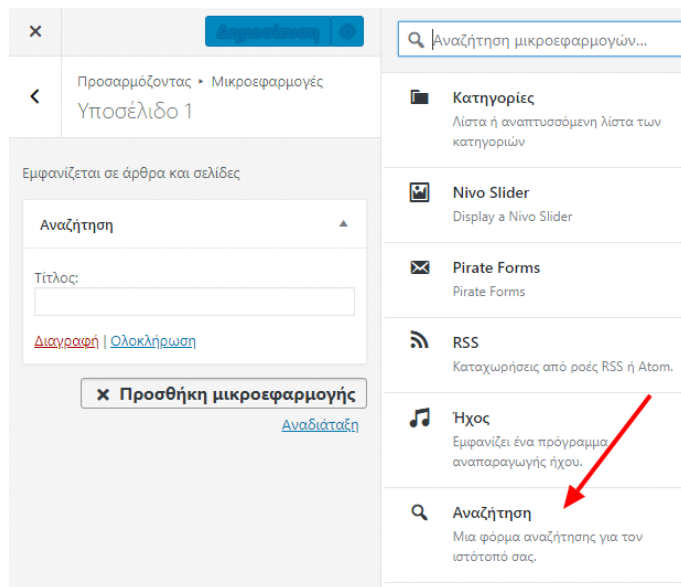

Εικόνα :

Υποσελίδες με γονέα

3.4 Προσαρμογή

Στην **προσαρμογή** ρυθμίζονται λεπτομέρειες σχετικά με την εμφάνιση της ιστοσελίδας. Η προσαρμογή δίνει την δυνατότητα να επιλεγθεί φόντο , να ορισθεί η διάταξη, να αλλαχθούν τα χρώματα της γραμματοσειράς, να μπουν διάφορες μικρο εφαρμογές, πρόσθετη CSS κ.α. Στην περίπτωση αυτού του ιστοτόπου , επιλέχθηκε ένα πιο μίνιμαλ στυλ. Το φόντο είναι λευκό με κομψή γραμματοσειρά και εμφανής εικόνες. Οι αλλαγές που έγιναν από την **προσαρμογή** είναι η πρόσθεση μπάρας αναζήτησης από την επιλογή **μικροεφαρμογές – υποσέλιδο 1** και πρόσθεση μπάρας. Τέλος προστέθηκε ένα **εικονίδιο ιστοτόπου** στην **ταυτότητα ιστοτόπου** και η ιστοσελίδα είναι πλέον έτοιμη.

Εικόνα : Μπάρα αναζήτησης

Το τελικό αποτέλεσμα της ιστοσελίδας είναι ο εξής σύνδεσμος : <http://elkaz.markup.gr>

Επίλογος

Ο χρόνος είχε πάντοτε αντίκτυπο στη λογοτεχνία και, όπως και στις προηγούμενες εποχές, άκμασε στις όχθες ποταμών, σε πλούσια σπίτια ή στα βασιλεια των αχαλίνωτων βασιλιάδων, ωστόσο ήρθε η ώρα να γίνει μάρτυρας των καταπιεσμένων και των φτωχών της Βικτωριανής Αγγλίας. Η κρυμμένη φρικαλεότητα των ανθρώπων ήταν πλέον στην κοινή θέα, πράγματα που

θεωρούνταν διαβολικά και πράξεις που ήταν σατανικές ήταν πλέον μέρος της καθημερινής ζωής. Οι άνθρωποι προσπαθούσαν να διατηρήσουν τη θέση τους στην κοινωνία, να διατηρήσουν τα οικονομικά τους και κυρίως την ελευθερία τους. Υπήρχαν επαναστάτες, προδότες και κατασκοπεία και όλοι λειτουργούσαν υπό την κάλυψη του εθνικισμού. Η βικτωριανή εποχή ήταν ζοφερή, σκοτεινή και καταθλιπτική, αλλά ήταν η πιο ρεαλιστική όλων των εποχών. Ο ήλιος έδυε έτσι ώστε να ξαναέρχεται με έναν νέο ορίζοντα. Κανείς δεν μπορεί να παραβλέψει τις θετικές αλλαγές που προήλθαν από την εποχή. Όχι μόνο στον τομέα των τεχνολογικών εξελίξεων, αλλά και στη λογοτεχνία, ο χρόνος πήρε διάφορες στροφές και ανέδειξε το μυθιστόρημα ως την πιο δημοφιλή μορφή από την ποίηση και το δράμα το οποίο θεωρήθηκε ανήθικο και έγινε αργότερα με την σειρά του ένα άλλο δημοφιλές είδος. Το αποτέλεσμα ήταν ότι οι άνθρωποι είχαν τώρα ιστορίες για να διαβάσουν με πρωταγωνιστές και πραγματικότητες οπού θα μπορούσαν να συσχετιστούν. Τα μυθιστορήματα και τα δράματα της εποχής ήταν ευκολότερα κατανοητά και αποδείχθηκαν κάτι περισσότερο από μια απλή πηγή διασκέδασης.

Ρεαλιστές συγγραφείς όπως ο Hardy έγιναν οι ηθικοί δάσκαλοι και έδειξαν στην κοινωνία τον καθρέφτη που χρειάζονταν περισσότερο. Οι γυναίκες συγγραφείς όπως η Elliot και οι αδερφές Bronte έσπασαν τα κατεστημένα σε μια εποχή που η γυναίκα φοβόταν τον άντρα και ζούσε κάτω από βαριά πατριαρχική καταπίεση, έδωσαν στις γυναίκες την δύναμη να σκεφτούν διαφορετικά και να αδράξουν ευκαιρίες. Ο Dickens μαζί με πολλούς άλλους συγγραφείς, στήθηκε ενάντια στην παιδική εκμετάλλευση και βοήθησε με την δύναμη του λόγου και της λογικής στην παύση αυτής της κακουργίας. Τα λογοτεχνικά έργα εκείνης της εποχής και οι αλλαγές που επέφεραν είναι ένα έντονο παράδειγμα της δύναμης της λογοτεχνίας και του βιβλίου, εάν η λογοτεχνία δεν είχε εξελιχθεί ποτέ στο σημείο αυτό, οι απλοί άνθρωποι της Αγγλίας της Βικτωριανής εποχής θα ζούσαν καταπιεσμένοι και “τυφλοί” έναντι στην κοινωνική ανισότητα για πολλά χρόνια ακόμη.

Βιβλιογραφία

- Browning: Poems. Ανακτήθηκε 24 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.penguinrandomhouse.com/books/19510/browning-poems-by-robert-and-elizabeth-barrett-browning/9781400040223/>.
- Robert Louis Stevenson. Ανακτήθηκε 23 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.theatlantic.com/past/docs/unbound/classrev/rlsteve.htm>.
- ([χ.χ.]).How Darwin's Theory Changed the World. Ανακτήθηκε 6 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.ucg.org/the-good-news/how-darwins-theory-changed-the-world>.
- (2010). The victorian era. Ανακτήθηκε 3 Οκτωβρίου, 2018, από <http://rhinebeckcsd.org/teachers/cgreen/tinymce/js/tinymce/plugins/moxiemanager/data/files/Victorian%20Poetry.pdf>.

- (2015). Arthur Conan Doyle: 19 things you didn't know. Ανακτήθηκε 18 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.telegraph.co.uk/culture/tvandradio/10561577/Arthur-Conan-Doyle-19-things-you-didnt-know.html>.
- (2015). poet Thomas Hardy. Ανακτήθηκε 23 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.poets.org/poetsorg/poet/thomas-hardy>.
- (2017). The early poems of alfred tennyson. Ανακτήθηκε 30 Οκτωβρίου, 2018, από <http://www.biblioteca.org.ar/libros/167017.pdf>.
- A BRIEF BIOGRAPHY OF CHARLES DICKENS. Ανακτήθηκε 24 Οκτωβρίου, 2018, από <http://pwsf.org.uk/Infants/uploads/Charles%20Dickens%20-%20a%20brief%20biography.pdf>.
- CHILD LABOR IN THE INDUSTRIAL REVOLUTION. Ανακτήθηκε 16 Οκτωβρίου, 2018, από https://www.historycrunch.com/child-labor-in-the-industrial-revolution.html#.
- Gender Ideology & Separate Spheres in the 19th Century. Ανακτήθηκε 8 Νοεμβρίου, 2018, από <http://www.vam.ac.uk/content/articles/g/gender-ideology-and-separate-spheres-19th-century/>
- Gender roles in the 19th century. Ανακτήθηκε 12 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.bl.uk/romantics-and-victorians/articles/gender-roles-in-the-19th-century>.
- GEORGE ELIOT (1819-1880). Ανακτήθηκε 14 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.ucm.es/data/cont/docs/119-2014-02-19-George%20Eliot.pdf>.
- GEORGE ELIOT AND THE TECHNIQUES OF THE NOVEL IN MIDDLEMARCH. Ανακτήθηκε 13 Οκτωβρίου, 2018, από <http://greenstone.lecames.org/collect/revu/index/assoc/HASH0abe.dir/B-008-01-265-271.pdf>.
- <https://www.amazon.com/Essay-Mind-Other-Poems/dp/1517563917>. Ανακτήθηκε 1 Νοεμβρίου, 2018, από <https://www.amazon.com/Essay-Mind-Other-Poems/dp/1517563917>.
- Jane Austen. Ανακτήθηκε 14 Οκτωβρίου, 2018, από [https://zodml.org/sites/default/files/%5BRobert_Irvine%5D_Jane_Austen_A_Sourcebook_\(Routled.pdf](https://zodml.org/sites/default/files/%5BRobert_Irvine%5D_Jane_Austen_A_Sourcebook_(Routled.pdf).
- One Day, Oscar Wilde. Ανακτήθηκε 15 Οκτωβρίου, 2018, από <http://www.ide.hacettepe.edu.tr/ekitap3/1.pdf>.
- Oscar Wilde Biography. Ανακτήθηκε 17 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.biography.com/people/oscar-wilde-9531078>.
- Robert Browning. Ανακτήθηκε 23 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.poetryfoundation.org/poets/robert-browning>.
- Social Life in Victorian England. Ανακτήθηκε 4 Οκτωβρίου, 2018, από <https://sites.udel.edu/britlitwiki/social-life-in-victorian-england/>.
- Tennyson. Ανακτήθηκε 30 Οκτωβρίου, 2018, από <http://www.online-literature.com/tennyson/718/>.
- The Basis of Elizabeth Barrett Browning 's Social Thought and Poetry in the Living Conditions of Early Nineteenth Century England. Ανακτήθηκε 23 Οκτωβρίου, 2018, από https://ecommons.luc.edu/cgi/viewcontent.cgi?referer=https://www.google.com/&httpsredir=1&article=1607&context=luc_theses.
- The bronte family. Ανακτήθηκε 31 Οκτωβρίου, 2018, από <http://www.brontefamily.org/history.html>.
- The bronte sisters biography. Ανακτήθηκε 31 Οκτωβρίου, 2018, από

village.org.uk/brontes/bronte_story/bronte_story.asp.

- The Brontë Sisters. Ανακτήθηκε 31 Οκτωβρίου, 2018, από https://en.wikipedia.org/wiki/The_Brontë_Sisters.
 - VICTORIAN LITERATURE CHARACTERISTICS. Ανακτήθηκε 14 Οκτωβρίου, 2018, από <https://www.shmoop.com/victorian-literature/characteristics.html>.
 - VICTORIAN LITERATURE CHARACTERISTICS. Ανακτήθηκε 21 Οκτωβρίου, 2018, από <https://study.com/academy/lesson/introduction-to-victorian-literature-overview-of-themes-style-and-authors.html>.
 - VICTORIAN LITERATURE CHARACTERISTICS. Ανακτήθηκε 3 Οκτωβρίου, 2018, από <https://archive.org/stream/AShortHistoryOfEnglishLiteratureForEvans/a%20short%20history%20of%20english%20literature%20-%20ifor%20evans#page/n3/mode/2up>.
 - William Makepeace Thackeray. Ανακτήθηκε 1 Οκτωβρίου, 2018, από http://www.newworldencyclopedia.org/entry/William_Makepeace_Thackeray.
 - William Makepeace Thackeray. Ανακτήθηκε 9 Οκτωβρίου, 2018, από <http://www.online-literature.com/thackeray/>.
- William Makepeace Thackeray. Ανακτήθηκε 9 Οκτωβρίου, 2018, από https://en.wikipedia.org/wiki/William_Makepeace_Thackeray.